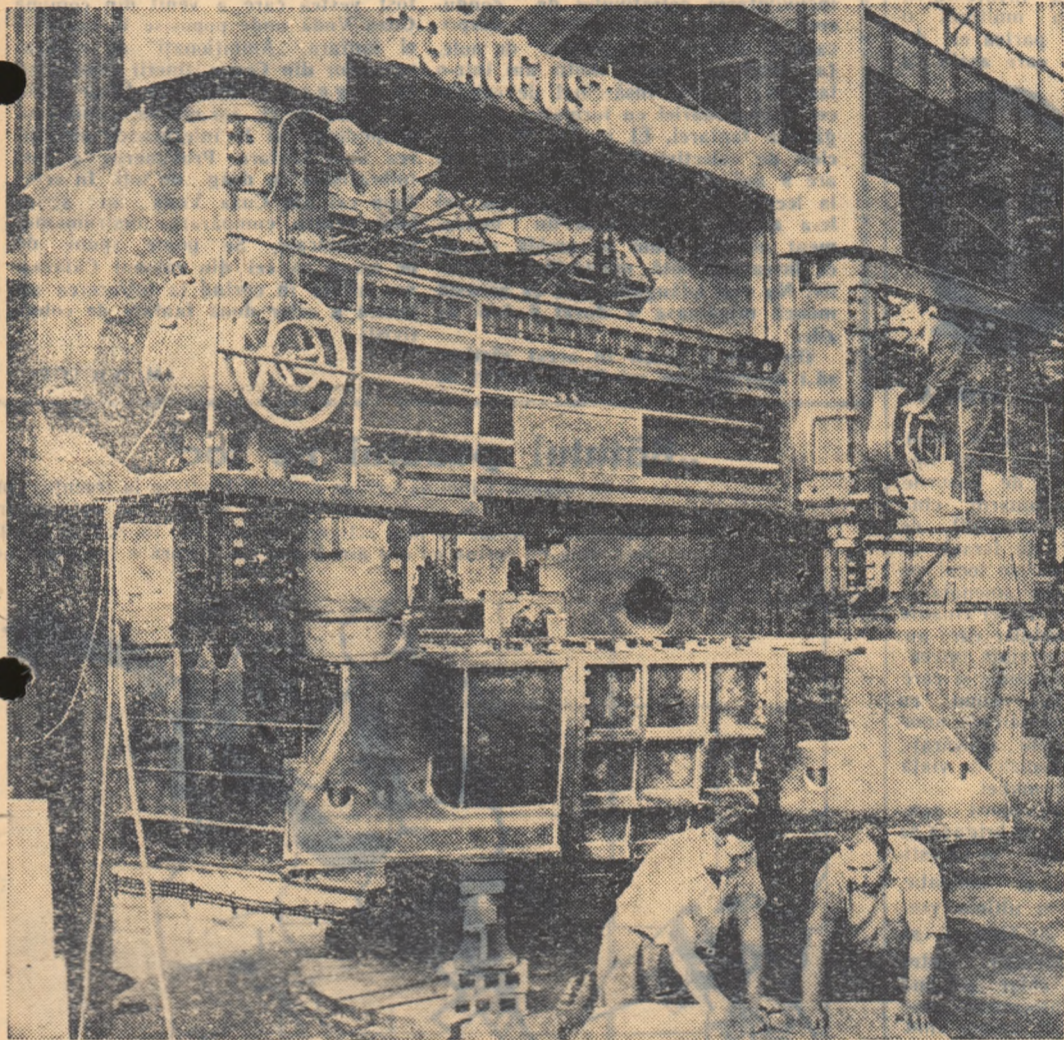

ALBINA

REVISTA SĂPTĂMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

ANUL 59 Seria II-a Nr. 441 8 pagini 15 bani Miercuri 6 iunie 1956

Industria noastră constructoare de mașini a cunoscut în anii puterii populare un deosebit avânt. IN FOTOGRAFIE: un strung carusel, fabricat în uzinele „23 August” din București.

DRUMUL CEL MARE de DAN DEȘLIU

Desigur,
munții, marea, cerul
(cum nu-i altul nicăieri!)
și aerul ce îl respiri
și undeva, pe dinăbr, stingherul
stejar, foșnind de amintiri...

Și tainice cărări pe care
cu-nțila dragoste te-ai dus
și vorbele care s-au spus
atunci,

sub steaua ce vă pare
și azi — din toate mai presus.

Poate, și firul de țărăniță,
și caldul spiceilor noișan,
și doina Dunării, bătrână,
care de-amar de ani se-angină
la margine de Bărăgan...

Dar e la noi un drum, anume,
pe care trec, la cîntători,
oștri de oameni muncitori
la muncă meșteri, și la glume
strungari, savanți, agitatori.

O, drum de zor, către uzină:
Metalic zvon peste cupriș,
și miros de furnal încins,
și inima ce dă lumină,
în chip de stea, pe turnul nins.

Florul clipel minunate
de-a pururi nouă,
cînd răsar
de depărtări fără hotar,
aceste ziduri de cetate
sub steagul nostru proletar!

Milenii pare că trecură
pînă acum — din vremea cînd
aceeași cale străbătînd,
spre poarta grea cătam cu ură
ca spre o gură de mormînt...

Acum, e toată viața noastră
în drumul ăsta! Fără ei,
zadarnic flori și zare-albastră,
și vîers de pasăre măiastră!
Noi nu putem trăi altfel!

Acolo-i tot ce-n lupte grele
ai făurit cu mina ta:
armura țării, spada-l greu
și visul tinereții mele,
tot ce-am cîntat și voi cînta,

acolo unde strălucite
lumini revarsă spre țări
oțelul care va-nflori
pămîntul patriei iubite,
și o să-l apere — de-o fi!

TINĂRUL OȚELAR de NICOLAE LABIȘ

FRAGMENTE

ȘARJA (I)

Toți nervi-ncremenți așteptînd.
Sînt ca un arc vinșos în încordare.
Pușin și fi-va echilibrul drept
între metale, flăcări și sudoare.
În pintecul acesta colosal
Se mistulește hrana necesară —
Noi, împreună — o inimă vom fi
Și-o vom pulsa uzinelor din țară.

Econ-a fund, cu duduit profund,
Bufniturile cuptorului îngînă.
Lîngă cuplor mă simt un uriaș
Cu forțe neînchipuite-n mînă.
Noi toți, cei gurăliți și cei sloși,
Aici sîntem de-o sobră măreție,
Așa, parcă sculptați din fier și foc
Toți sumai nerv, putere și mindrie.

ȘARJA (II)

A început. Oțelul gilgînd
(Ce gilgîit zălerător s-aude!)
Oțelul gilgînd a luminat
Fețele noastre, de sudoare ude.
Căldura ne pătrunde în plămîni,
Ne ustură torentul de căldură,
Dar o beție parcă ne-a cuprins
Și ne-nflorește-un zîmbet ars pe gură.

Sîntem ușori, ca fără trup umblăm,
Ca într-un dans de flăcări și de lave —
Nu mai simțim nici stralul că-l uscat,
Nici sub caschetă, buclele jlave.
Noi sîntem la un loc un singur om,
Un singur om cu zece de palme grele,
Cu zece de palme grele strînsă-n pumnă
Pumnii stăpînînd a focului drapele.

Actualitatea SĂPTĂMÎNII

Vizitînd expoziția „R. P. R.
pe drumul construirii socialismului”

Este indeobște cunoscut că orice expoziție are darul de a evoca trecutul. Un scriitor francez din secolul nostru spunea că vizitînd expozițiile pariziene simte fluturînd aripa trecutului și fluturarea ei îl înfioară.

Ne întrebăm cam ce ar zice scriitorul în cauză dacă o putere nevăzută l-ar aduce, fie numai pentru cîteva ceasuri, în sala din Bulevardul Magheru, unde s-a deschis recent expoziția „Republica Populară Romînă pe drumul construirii socialismului”. Fără îndoială, ar simți fluturînd aripa trecutului, ar vedea nivelul producției industriale de acum 10 ani, i-ar urmări creșterea, ar privi curios panourile care vorbesc despre raionul Negru Vodă din regiunea Constanța, așa cum arăta acum cîțiva ani, și azi cînd toate familiile de țărani muncitori sau reunit în forme cooperatiste de muncă. E o trecere în revistă a dezvoltării multilaterale prin care a trecut țara noastră în ultimii ani și ca atare ea reamîntește și starea de lucruri dintr-un trecut nu prea îndepărtat. Nu aceasta e însă esențialul. Nu aripa trecutului e cea care flutură aici, în sălile expoziției. O altă aripă. Cea a viitorului!

Iată: înălțat pe postamentul său din sala de jos, tractorul „U.T.O.S.” abia ieșit pe poarta uzinelor „Ernst Thälmann” din Orașul Stalin. E fabricat după documentația sovietică. Și e ultimul și cel mai modern tip de tractor din țara noastră. Azi, îl vedem aici în sala expoziției, miine îl vom vedea brăzdînd ogoarele gospodăriilor agricole colective. A făcut doar un scurt pas înainte de a porni să taie brazdele viitorului! Imi amintesc că am vizitat odată, mat demult, o altă expoziție. Se dezgropaseră niște relicve romane într-un sat din aproniere de Constanța. Am văzut acolo un palos. Era greu, nu l-am putut ridica și am avut senzația că războinicul cu mîna de fier se află în aerodierea mea. Acum, în fața tractorului, mi se pare că înaintea ochilor mi se deschid porțile viitorului!...

Da, tractorule — tu ai să scrii pe pămîntul țării, slovele drumului tău aducător de belșug. Și pornind spre vremuri viitoare, făuritorii tăi vor însemna pe răbojul țării istoria vremilor de măreție. Și de avînt!

D. MIHAIL

CEL DE AL IV-lea CONCURS al echipelor artistice de amatori

Două momente din programul prezentat la faza raională a Concursului de brigada artistică de agitație din comuna Prăjești, regiunea Bacău.

„La sezătoare”... Bătrînul Dinu Radu, fruntaș în gospodăria agricolă colectivă „Viața nouă”, cîntă din fluier „Cîntec despre gospodărie”.

Brigada critică: „Așa se merge pe drumul desfășurat al mării”. Interpretează Gheorghe Munteanu.

Brigada de Femei din POIANA

Brigada noastră s-a născut fiindcă a fost nevoie să se nască — mărturie inițiativa și suflul acestei brigăzi de femei, învățătoarea Rada Mizof. A fost nevoie fiindcă viața de azi a comunei ridică întrebări noi și brigada răspunde la ele — după cum s-a văzut — cât se poate de bine. Se mai spune că brigada are al căuiera asta ciudată (numai femei, tinere și bătrâne) fiindcă unii dintre bărbați cind

RADA MIZOF

au fost chemați să alcătuiască o brigadă au dat bir cu fugiții. Se vede treaba că femeile (cea mai mare parte sînt membre în comisia de femei din comună), s-au hotărât să le dea o lecție și și-au luat e în seamă sarcina aceasta. Că au reușit nu încapă îndoială. Brigada are prestigiu și popularitate; și le-a cîștigat pătrunzînd prin toate colțurile comunei.

Tînăra dirijoare

N-are mai mult de 18 ani Eleonora Nițulescu. E o fată mărunțică, cu păr negru ca abanosul, cu ochi mari și viștiori. Parcă nu-și vine a crede că fetișcana asta — fiică de rom — poate stăpîni un cor alcătuit din peste 60 de persoane. Și totuși la Ploești, la faza raională a concursului, ea a uimit pe toți membrii juriului ca și pe spectatori, prin măiestria cu care a dirijat corul din Tinosu.

Povestea Eleonorei Nițulescu e simplă. Putem spune chiar că astăzi ea este destul de obișnuită. E povestea unei fete talentate care-și vede visul împlinit. Talentat era și tatăl ei. Omul a îndrăgit arcușul, pe care se pricepea să-l plimbe cu dibăcie pe strunele viorii. Nimeni însă nu s-a gândit să-l ajute să-și desăvîrșească meșteșugul. A rămas lăutar la el în comună, la Tinosu. Cînta „după ureche” la bore și la cumetrii. Acasă obișnuia să-l adune pe copii în jurul

lui, să le cînte și lor. Dar mai cu seamă îl plăcea să-l cînte Eleonorei. Avea pe atunci un firicel de voce. A îndemnat-o să se ducă la căminul cultural. Împlinise abia 14 ani cînd a început să cînte în corul căminului. Era cea mai mică din cor, dar și cea mai pasionată de această treabă. Nu lipsea de la nici o repetiție. Mereu își găsea de lucru pe lângă Maria Rădulescu, directoarea căminului și pe atunci dirijoarea corului. Nu mai prididea cu întrebările:

— Cum aș putea și eu să deslușesc notele? Mata cum ai învățat să conduci corul?

Comuna Tinosu nu e așezată departe de Ploești. Doar la cîțiva kilometri. Acum 2 ani în toamnă directoarea căminului a luat-o pe Eleonora cu ea la oraș. O pregătise din vreme să dea examen de admitere la Școala populară de artă... Fata, îndrăgostită de muzică, a reușit la examen. Și s-a așternut cu sîrg pe învățatură. Astăzi ea este una din cele mai bune eleve la clasele „canto”, „pian” și „dirijat”.

N-a uitat însă corul de unde a pornit. De două ori pe săptămînă, pe inserat, o vezi intrînd pe ușa căminului din Tinosu. La fel de stioasă, ca pe vremuri. Coriștii o întimpină de fiecare dată cu bucurie.

— Bine-ai venit, tovarășă dirijoare!

T. LUNGU

minuînd cu meșteșug lauda ca și critica. Dacă vrei să afli cît de bogată e viața comunei, citește sau ascultă programul brigăzii. Spuneam că sînt în brigadă și femei bătrîne. Una ar fi Luxița Stoica. O pomenim întîi fiindcă și merită de fapt prețuirea asta. Abia a învățat carte și se descurcă greu la scris. A scos din buzunar o hîrtie boțită pe care copiasc cu litere cit aluna, pentru ca să deslușească mai bine rînduri din program. Partea ei o învață însă mai mult pe de rost din gura învățătoarei, iar mai tîrziu în fața mulțimii o spune fără greș. Are în partea ei de program o replică în care arată că

Comuna e azi fruntașă la colectări, lucru de care brigada nu e străină. În program sînt citate numele Mariei Ștefănescu, Mariei Olaru, Stancăi Dumitrache care și-au predat cele dintîi cotele de lapte și carne, pentru

care au primit și diplome de la raion. Brigăzii din Poiana-Cimpina nu-i lipsește curajul cînd e vorba de lipsurile de la cooperativă (gestionarul cîntărește marfa clienților cu decimul), de noroiul de sub podul de cale ferată, de depozitul de gunoaie așezat pe locul pe care sfatul popular promisese amenajarea unui parc. Sînt în brigadă femei cinstite și vrednice care au stat o viață întreagă anonime și care dezbat acum, cu răspunderea unor cetățeni adevărați, problemele de viață ale comunei.

De aceea spunem că brigada se bucură de prestigiu și simpatie. Iar în ultima vreme au început să se îndrepte spre ea și bărbații. Petre Moraru și Gh. Moraru chiar au început să dea ajutor la întocmirea programului. S-ar putea ca acum, cînd citiți rîndurile acestea, brigada să fi devenit, cum se spune „mixtă”. Și firește că astfel, legătura ei cu viața din jur va fi și mai trainică.

ELENA STERIE

LUXIȚA STOICA

Fanfara colectivei

În întreaga regiune se vorbește, de-acum, de fanfara gospodăriei agricole colective „Gh. Dimitrov” din Ceacu-Călărași.

Aceia e de fapt și un lucru puțin obișnuit pentru o comună întreagă nu numai pentru o colectivă. Alături de costă, pregătirea muzicanților cere timp și strădanie. Și totuși la această gospodărie colectivă veche puternică și înstărită, lucrul a fost cu puțință. Bani au dat cu drag colectivității (au avut și de unde). O parte dintre ei au fost scoși din fondul colectivei la încuviințarea colectivului de conducere. Colectivistul Ion Maser, despre care se știe că e cunosător de note, (a cîntat în tinerețe mulți ani într-o fanfară), a fost însărcinat de conducerea gospodăriei cu formarea și pregătirea fanfarei. El a ales 30 de feciori de colectivități — cel mai mic are 9 ani și cel mai mare 19 — iar la lecțiile pe care le-a ținut cu ei le-a arătat ce înseamnă un instrument muzical, cum se umblă cu el, ce înseamnă notă muzicală și portativ. Nu mai adăugăm decît că această muncă migăloasă a durat 6 luni de zile.

Dirijorul a reușit în acest răstimp să-i deprindă pe cei 30 de feciori de

colectivități să deslușească portative cu note muzicale, să înainteze cu plăcere în această nouă activitate și pînă la urmă să cînte diferite bucăți.

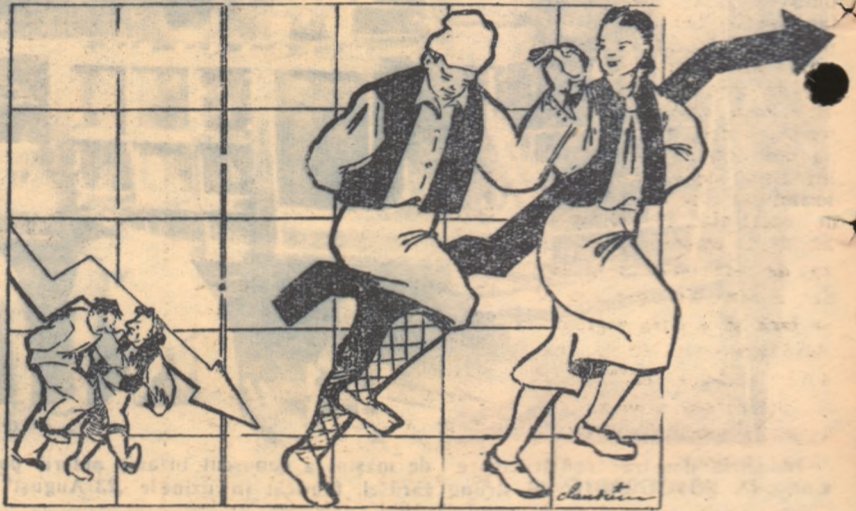
Nu-i ușor de descris bucuria pe care a încercat-o întreg satul acesta de colectivități, în ziua cînd, îmbrăcați în uniforme frumoase, cei 30 de feciori din fanfară au executat primul concert. De atunci și pînă azi fanfara aceasta a poposit în 26 de sate și a fost aplaudată de mii de sățeni.

Dacă acesta nu a fost un lucru de mirare, neașteptată și îmbucurătoare a fost vestea care a venit din comuna Cuza Vodă unde poposise în turneele ei fanfara „Ambiționați” de realizarea celor din Ceacu, tinerii colectivități de la g.a.c. „1 Mai” din Cuza Vodă au cerut și ei, zor-nevoie, conducerea gospodăriei să le înlesnească alcătuirea unei fanfare. Propunerea a fost îmbrățișată cu drag de toți. În scurt timp cei din Cuza Vodă au strîns bani pentru cumpărarea instrumentelor muzicale. Se poate spune de pe acum că cei din raionul Călărași vor asista în curînd la întrecerea artistică a celor două fanfara de colectivități.

M. VICTOR

„Bătutul pasului pe loc”

În raionul Cimpina echipe artistice fruntașe la trecutul concurs (ca echipa de dansuri și brigada de agitație din comuna Talea) au încetat să mai activeze în prezent. În schimb echipe înființate de curînd ca cea din Teșila desfășoară o frumoasă activitate.

— Unele echipe, bătînd pasul pe loc, rămîn în urmă... altele însă merg înainte.

Cum le vede și le spune brigada...

Printre alte idei bune, secția culturală a sfatului popular a raionului Tecuci a avut-o și pe aceea de a organiza una din fazele intercomunale a celui de al IV-lea Concurs, într-o comună care pînă atunci dovedea o mare scădere în activitatea culturală. Cînd au aflat vestea cei din Buciumeni — pentru că despre această comună este vorba — au început a da din colț în colț, amărîți și rușinați că deși gazde unui asemenea eveniment, vor rămîne de căruță în concurs. Știau ce comune vor avea de înfruntat, ce echipe și ce oameni, și nici că mai trăgeau nădejde să fie selecționați. Cel puțin brigada artistică de agitație de multă vreme nu se mai arătase la vedere. Desigur și pentru faptul că de un an de zile prezenta același program.

Nu mai că unul, Năstase Furnică, tînar colectivist, și Gheorghe Strat, secretarul U.T.M. nu s-au împăcat cu o asemenea rușine pentru comuna lor. S-au ținut de directorul căminului cultural, Valentin Diaconu, au căutat material, au stat pînă tîrziu în noaptea roată pe lângă masa de lucru a directorului, întorcînd ei înșiși versuri și cîntece, în sfîrșit, nu s-au lăsat pînă ce n-au încheiat un program frumos pentru brigada artistică de agitație. Avea de toate programul. În primul rînd însă avea fapte, autorii acestui program străduindu-se să oglindească viața comunei Buciumeni, cu toate bucuriile și necazurile ei.

Brigada își povestește despre gospodăria colectivă, despre colectivistul Mircea Iacob care, întors dintr-o delegație din Uniunea Sovietică, împărtășește oamenilor metodele de lucru folosite de membrii colhozului „Krasnii proletar”. Îți aduce la cunoștință că Ștefan Bleaj, Ghiță Bleaj, Ștefan Angheluță și alți țărani muncitori au semănat porumbul în cuiburi așezate la pătrat. Te bucuri aflînd cum a reușit colectivistul Toader Jîtcă să ajungă fruntaș în creșterea păsărilor; rîzi de apucăturile lui Toma Cobzaru, om de serviciu la sfatul popular, care cînd nu mai găsește la cooperativă vin „nobil” îi trage și cu „hibrid”; te superi pe sfatul popular pentru că de multe luni nu catadicsește să repare cîșmeaua din comună; n-ai vrea să fii în pielea acelor învățători din Buciumeni care nu au sprijinit activitatea cul-

turală deși brigada a tras semnalul de alarmă:

„A venit concursul frate cinci comune și-alte sate! Ne vom face de rușine! Cine să ne ajute? Cine?...”

Și tot așa, fără să-i scape nimic, brigada vorbește și despre unii colectivități care nu vin la lucru și despre acei care după ce lau cărți de la bibliotecă uită să le aducă înapoi, și despre baia comunală care nu funcționează etc... etc...

Deși are încă unele lipsuri în ce privește realizarea artistică, programul brigăzii artistice de agitație din comuna Buciumeni a fost apreciat de comisia concursului, iar brigada selecționată la faza raională.

La baza acestei aprecieri a stat în pri-

Insemnări pe marginea programelor unor brigăzi artistice de agitație

mul rînd faptul că colectivul de creație al brigăzii a știut să aleagă întîmplările cele mai semnificative, să atace probleme felurite și să le prezinte pe scenă într-un chip plăcut și atrăgător. Pe de altă parte, colectivul de creație s-a străduit să îmbrace într-o haină originală acest material, ieșind din tiparele acelor brigăzi care-și întocmesc programele luînd cu toptanul, de prin reviste și publicații, poezii, scenete, monologuri pe care le „adaptează” apoi realităților locale.

De asemenea metode s-au molipsit și cîteva brigăzi de agitație din raionul Tecuci. Una dintre acestea este de pildă cea a căminului cultural „N. Bălcescu” din comuna Gohor. Deși brigada se întitulează: „Vede, știe, spune tot!” nici unul din aceste calificative, cu care singură s-a înzestrat, nu este justificat, pentru că de obicei brigada „nu vede, nu știe și nu spune nimic nou”.

Prezentatorul brigăzii rostește la început, promițător:

„Dar v-o spun de la-nceput Spre-a nu fi cu supărare Multe chipuri vor avea Printre voi, asemănare...”

După această „vestire” brigada ar trebui să-și înceapă în fapt programul, adică să spună tot ce pînă atunci „văzuse” și „știuse”. Prezentatorul continuă — spre nemulțumirea publicului — să recite niște versuri întocmite la modul general și nepoetic.

Și trecînd repede de la o idee la alta, nici nu știi cum vine vorba despre critică. Răsuflî usurat, așteptînd ca „vede, știe, spune tot!” să treacă în sfîrșit la acțiune. Deodată pe scenă începe un dialog cunoscut și prea cunoscut „Critica” însușit din „Materiale pentru brigăzile artistice de agitație” și adaptat pe ici pe colo la viața satului Gohor.

Dar trece și „Critica” asta, iar prezentatorul mai servește o „noutate”: „Pătîmina leneșului”, pe care o cunoaștem din revista „Albina” și pe care brigada o adaptează realităților locale așa:

„Dumneatale de acolo (și arată înspre sală)

Gălăgia n-o mai termini
Ia aminte frate dragă
Cu Ion să nu te asemeni (?!?)”

Despre cine este vorba, cine-i leneșul în cauză, brigada „vede, știe și le spune”, păstrează o tăcere desăvîrșită.

După aceasta prezentatorul își cere în chip autocritic, iertare în numele brigăzii:

„Ne iertați dacă din grabă Am sărit cite ceva
În curînd vom veni iarăși
Cu mai mult, de s-o putea...”

Mergînd pe acest drum al copierii și adaptării mecanice la problemele locale a materialelor luate de-a gata, programele brigăzii din Gohor vor continua să fie sărace, departe de situația concretă din sal.

Și credem că este de la sine înțeles pentru ce brigada artistică de agitație în comuna Gohor n-a putut trece de faza intercomunala a celui de al IV-lea Concurs. Dacă pe ici pe colo în țară unele brigăzi artistice, care și-au întocmit programele după chipul și asemănarea brigăzii din comuna Gohor au reușit totuși să pătrundă la faza raională, ele sînt la aminte la cele arătate și cit mai este vreme să și le revizuiască. Aceasta este condiția pentru ca să urce cu succes treptele concursului.

F. MURGU

Sfatul agronomului

Ingrășămintele suplimentare — mijloc de sporire a recoltelor

Intre mijloacele întrebunătățite pentru sporirea recoltelor se numără și ingrășămintele suplimentare. Ingrășarea suplimentară trebuie însă făcută după anumite reguli științifice.

Astfel, la sfecla de zahăr, înainte de prașila a doua se împrăștia pe fiecare hectar cite 50—100 kg. de azotat de amoniu sau de sodiu. Apoi, înainte de prașila a treia, se vor da cite 50—100 kg. de superfosfat și 50—100 kg. de sare potasică la hectar. Ingrășămintele se pun în șanțulețe făcute în dreapta și stînga rîndurilor, la depărtare de 8—10 cm. de rînd și la adîncime de 8—10 cm., după care se acoperă cu pămînt. Cartofilor li se pot da la prașila întâia sau a doua cite 100—150 kg. de superfosfat și 200—300 kg. de cenușă la hectar.

La legumele cultivate prin răsad (roșii, vinete, ardei, varză) pămîntul se ingrășă după vreo două săptămîni de la plantare, dîndu-se pentru fiecare hectar cite 60—100 kg. de superfosfat, 40—60 kg. de azotat de amoniu și 30—50 kg. de sare potasică. După alte două săptămîni, cînd roșiile, ardeii, etc. au început să dea rod, se face a doua ingrășare suplimentară, folosindu-se cite 60—100 kg. de superfosfat, 60—80 kg. de azotat de amoniu și 40—70 kg. de sare potasică la hectar. E bine, de asemenea să se facă și a treia ingrășare după alte vreo 20 de zile, dînd aceleași cantități ca la ingrășarea a doua. La legumele semănate direct în cîmp (morcovi, castraveți, dovlecei), prima ingrășare suplimentară se face la 10—15 zile de la răsărire, iar a doua după 20—25 zile de la prima ingrășare.

În livadă, ca ingrășămintele de întreținere se pot folosi: mușt de bălegar subțiat cu 2—3 părți apă, gunoi de păsări subțiat cu 10 părți de apă, ingrășămintele minerale (de fabrică), etc. Ingrășămintele naturale subțiate cu apă se pun în gropi (vreo 10—15) făcute sub coroana fiecărui pom, la o adîncime de 15—20 cm. Pentru fiecare pom este necesară o cantitate de 10—15 găleți cu astfel de amestec. Ingrășămintele minerale, ca azotatul de amoniu, superfosfatul și sarea potasică, se folosesc în amestec, pisate, împrăștiindu-le în jurul pomilor și acoperindu-le apoi cu pămînt. În total se recomandă 300—400 kg. de ingrășămintele minerale la hectar. În zilele ce urmează se face cea de a doua ingrășare suplimentară în livadă. Pe la sfîrșitul lunii iunie, pentru cireși, vișini, cași și pe la începutul lunii iulie, pentru meri și peri, se poate ingrășa și a treia oară pămîntul.

La vie, prima ingrășare a pămîntului se face înainte de înflorire, a doua ingrășare la 2—3 săptămîni după înflorit, iar a treia cînd strugurii au început să dea în pîrgă. Pentru fiecare hectar de vie sînt necesare cite 100—200 kg. de azotat de amoniu, 100—200 kg. de superfosfat și 50—100 kg. de sare potasică. La ultima ingrășare nu mai sînt necesare decît superfosfat (30—70 kg. la hectar) și sare potasică (20—35 kg. la hectar).

Recolta care se obține de pe pămînturile ingrășate potrivit acestor sfaturi poate ajunge la o creștere de 50 la sută față de recolta de pe pămînturile neingrășate suplimentar.

Ing. agr. V. DRAGUȘANU

Muncitorii de la azinele „Tudor Vladimirescu” din Capitală fac ultima verificare a batozelor, înainte de a le trimite în sale.

Grăbiți lucrările de îngrijire a culturilor!

Fiecare gospodar ar dori să culegă roade cît mai bogate la recoltare. Obținerea unei asemenea belșug depinde acum în cea mai mare măsură de grija cu care se vor aplica în aceste zile regulile agrotehnice la lucrările de îngrijire a culturilor. Fiecare zi, fiecare ceas de întîrziere în executarea lucrărilor de îngrijire nu poate aduce decît pagube, mai ales acum, cînd ploile căzute au dat puțință buruienilor să crească foarte mult și cînd pămîntul pe

alcouri s-a bătătorit și a prins scoarță.

În multe locuri, plivitul buruienilor din cereale — lucrare ce aduce spor de recoltă pînă la 10—15 la sută — a devenit un bun obicei. Așa, de pildă, colectivității din Urziceni, raionul Carei, au plivit și în acest an întreaga suprafață însămințată. Totuși, mai sînt gospodari care nu dau aceeași importanță acestei lucrări. La Stăuceni, în raionul Botosani, de pildă, nu s-au plivit decît cîteva lanuri de grîu. Le va veni greu celor din Stăuceri, ca și celorlalți țărani ale căror lanuri sînt năpădite de buruieni, să obțină belșugul de care li doresc, dacă nu vor face lucrările de întreținere.

O lucrare de mare importanță pentru culturile prășitoare este prașitul O prașilă — se spune — face cît o ploaie bună. La porumb bunăoară, cu fiecare prașilă recolta sporște cu cite 200—300 kg. la hectar. Numărul prașilelor nu trebuie să fie însă mai mare de patru (la porumb, floarea soarelui, cartofii) și de cinci (la sfeclă, bumbac legume), pentru a nu dăuna.

În multe regiuni oamenii muncii de la sate au început să facă prima prașilă și chiar a doua. Astfel, colectivității din Tulcea, raionul Salorta, au ter-

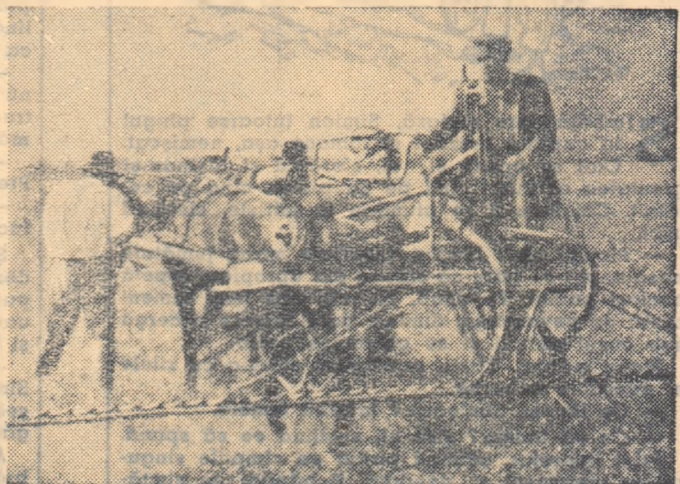
mînat zilele trecute prima prașilă la floarea soarelui, porumb și a doua la sfecla de zahăr. Urmînd pilda colectivităților, țărani muncitori din aceeași comună au reușit și ei să termine aproape în întregime prașila întâia la culturile prășitoare. La fel ca ei trebuie să muncească pentru sporirea recoltei toți cei ce au semănat asemenea culturi.

Printre lucrările de îngrijire a culturilor care se fac în aceste zile se mai numără: polenizarea artificială la secară și lucernă, ingrășarea suplimentară a culturilor, combaterea dăunătorilor la plante. Toate aceste lucrări trebuie făcute la vreme și după îndrumările agronomilor.

Nu trebuie să uităm, de asemenea, că față de timpul înaintat în care ne găsim, lucrările de îngrijire a culturilor, mai cu seamă prașilele sînt mult rămase în urmă. În cîrînd va veni vremea secerișului și vom avea mai puțin timp pentru prașile. De aceea, pînă la seceriș, fiecare gospodar trebuie să-și chibzuiască în așa fel vremea ca la 10—15 zile să facă prașilele. E bine ca pentru aceste lucrări să se folosească prașitoarele mecanice.

Aplicîndu-se aceste reguli agrotehnice se pot obține recolte sporite la toate culturile.

Combaterea buruienilor pe cale chimică

Cîte zile nu se cîștigă dacă, în loc să se smulgă buruienile din lanul de cereale fir cu fir, acestea sînt combătute pe cale chimică cu ajutorul pompelor!

Iată-i la lucru pe țărani muncitori din comuna Ion Roată, raionul Urziceni, stropind lanul din lotul zootehnic cu ierbicid D2, 4.

VESTI din SATE

Si-au achitat cotele

Membrii întovărășirii zootehnice din satul Icușești, raionul Roman, și-au achitat cotele de lapte de oaie pe întreg anul 1956, predînd statului pentru cele 230 de oi cu lapte, cantitatea de 151 kg. de brînză. Și stîna cooperatistă din Icușești și-a achitat cota de 162 kg brînză de oaie. Nu la fel răspund însă îndatoririlor către stat întovărășii din satul vecin Spiridonuști, care au aceleași posibilități ca Icușeștenii.

C. CAUȚIȘEANU
corespondent voluntar

Belșugul grădinilor

Frumoase legume! De unde le aduci? Întrebară pe vinzător cîțiva cumpărători din Lugoj, care tîrguiau în fața coșurilor pline de legume și zarzavaturi proaspete.

— De la noi, de la colectiva din Tipari, răspunse mîndru vinzătorul, el însuși unul din cei ce muncesc la grădină.

Abia apăruseră legumele noi și gospodăria din Tipari valorificase prin cooperativă. Aprozar și pe piață peste 10.000 kg. de ridichi și ceapă verde 1000 kg de salată și altele.

În general, de altfel, piața Lugojului este aprovizionată bine cu legume și zarzavaturi de sezon, datorită belșugului din grădinile gospodăriilor colective din apropiere.

STRATON NICANOR
corespondent voluntar

Gestionari și gestionari

Nu e o întîmplare că planul de casă pe 1955 al cooperativei din Vircișova a fost depășit cu 130 la sută. Aici, gestionara Maria Pîstritu aduce la timp cele trebuitoare țărănilor muncitori, rînduiește și îngrijește cum trebuie mărfurile, vorbește frumos cu cumpărătorii. Buni gestionari sînt și Petre Lolea din cooperativa Balvanușii, Andrei Marin de la cooperativa „Cireșul” ca și mulți alții din raionul Turnu Severin. Din păcate sînt însă alți gestionari care au atitudini nepotrivite cu

comertul socialist. Astfel, nu rareori Gh. Cîntar de la cooperativa „Izvorul-Anești” se poartă urît cu cumpărătorii și vine la serviciu în stare de ebrietate

VASILE GH. ZORILA
corespondent voluntar

Urmînd sfatul

...înginerului agronom Alexandru Aprodu, de îndată ce în lanurile de grîu și orz s-au ivit vrăjmașii recoltelor, buruienile, țărani muncitori din Dragușeni, raionul Negrești, au și pornit la lucru. Amintindu-și învățăturile însușite în iarnă la cercul agrotehnic, între cei dinții care s-au grăbit a distruge buruienile răsărite în grîu, au fost și M. Gh. Prisăcaru, N. N. Ciobotaru, Gh. Gorcea, M. I. Dascălu.

T. GROSU
corespondent voluntar

Numai în cîteva zile

...muncind cu tragere de inimă și cu pricepere, membrii gospodăriei agricole colective „Ilie Pintilie” din comuna Roma, raionul Botosani, au izbutit să plivească 160 hectare de grîu și să prășească 2.50 hectare cu sfeclă.

Cu aceeași hărnicie lucrează și colectivității din brigăzile de la grădină. Ei au plantat pînă acum pepeni, varză, castraveți etc. Spre a avea apă la timp pentru stropitul grădinii, colectivității au instalat o pompă centrifugă cu motor.

ELENA STOFOR
corespondent voluntar

La centrul de lapte din Dăneți...

...primul care și-a predat cota de lapte a fost Petre Stoienică. Îndată s-au grăbit să-i urmeze pilda și Ion Tăricelu care avea de predat statului 48 de litri, Gh. Căpătîna care avea de dat 32 de litri și alții ca ei. Așa se face că centrul de lapte al acestei comune din raionul Gura Jiului a colectat pînă acum peste 4446 litri de lapte.

CORNELIU H. DUMITRESCU
corespondent voluntar

Antologia ALBINEI

V. G. BIELINSKI

Zilele acestea se împlinesc 145 de ani de la nașterea lui Vissarion Grigorievici Bielski, un mare gânditor, critic și publicist rus, din secolul trecut. Născut în 1811, în orașul Sveaborg, și-a petrecut copilăria la Cembar, unde tatăl său era medic de județ. În 1829 intră la universitatea din Moscova, dar după trei ani este exmatriculat pentru că scrisese drama „Dmitri Kalinin”, în care lăbăgia și samavolnicia moșierilor erau aspru criticate. Astfel, încă din fragedă tinerețe, Bielski s-a dovedit

a fi un demn continuator al tradițiilor de luptă ale decembriștilor. Anii în care a trăit și a creat erau anii „veacului crâncen”, anii asuprii nemiloase la care era supus poporul în Rusia țaristă, când zeci de mii de țărani se răsculă împotriva lăbăgiei, ucigând pe moșieri și dând foc conacelor.

Frământările și nemulțumirile țărănilor au inspirat și au însușit lupta pentru libertate a celor mai curajoși intelectuali din Rusia, printre care se numără și Bielski. Fiind redactor al revistei „Sovremennik”, Bielski scrie articole și studii consacrate operelor lui Pușkin, Gogol, Lermontov.

Prin scrierile sale, Bielski dă o nouă orientare criticii literare ruse, elaborând principii noi, democrat-revoluționare. El afirmă că arta este zugrăvirea realității, în manifestările ei cele mai esențiale și tipice. Artă nu trebuie să reflecte viața în mod pasiv, indiferentă, ca o oglindă. Ea trebuie să educe și să mobilizeze pe cititori. Bielski cerea ca, între artă și viața reală, între artă și interesele masei populare să existe o strânsă legătură. Prin aceasta, el izbea în teoria „artei pure”, arătând că adepții „artei pentru artă” sînt exponenți ai forțelor reacționare ale societății, adversari înverșunați a tot ce este nou și înaintat.

Bielski acorda o mare importanță conținutului ideologic al unei opere. Deși îl admira și îl aprecia deosebit de mult pe Gogol, pentru operele sale „Revizorul” și „Suflète moarte”, în care Gogol infiera feudalismul și autocrația, Bielski l-a criticat aspru, mai târziu, pentru cartea „Fragmente alese din corespondența cu prietenii”. În această carte, Gogol îndemna poporul la smerenie și supunere față de țar, la misticism. În cunoscuta „Scrisoare către Gogol”, Bielski a ridicat probleme arzătoare ale vieții poporului rus, biciuind regimul tiranic al țarismului autocrat, criticându-l în același timp pe Gogol.

Plină în ultimele clipe ale vieții sale, Bielski a fost convins că poporul rus va ști să-și făurească o viață liberă și fericită „Invidiez pe nepoții și strănepoții noștri — scrie el cu o sută și ceva de ani în urmă — cărora le va fi dat să vadă Rusia în 1940, stînd în fruntea lumii civilizate, dînd legi științelor și artelor și primind prinusul de recunoștință al întregii omeniri culte”. Prevederile sale s-au adeverit. Datorită concepțiilor sale înaintate, fiind un pionier îndrăzneț al democratismului revoluționar, datorită lucrărilor sale care cu deschis drumuri noi în literatură și artă, numele lui Bielski constituie astăzi o mîndrie a poporului sovietic.

DE PE ÎNTINSUL PATRIEI

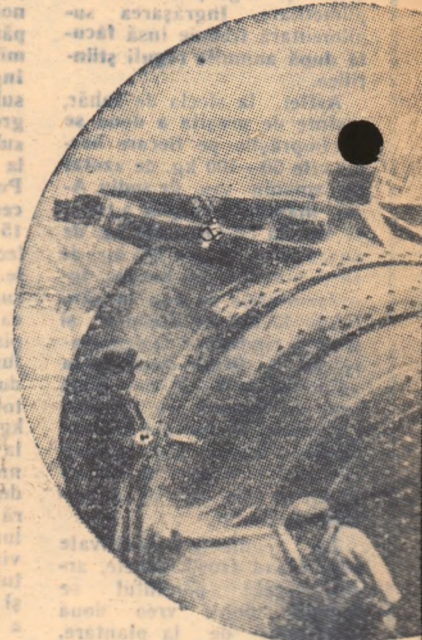
Redactorul de la ziarul „Viața uzinei” cu care discutăm deunăzi, vrînd la o vreme să denumească uzinele „23 August”, folosi expresia aceasta de „mecanic șef al țării”. Atunci, cînd încă nu cunoșteam decît vag viața acestor uzine, denumirea mi s-a părut cam hazardată. Apoi însă, după ce am umblat prin secții și prin hale, după ce am auzit că numărul muncitorilor de aici este aproximativ egal cu acela al populației din vreo cinci comune bine dezvoltate, după ce am văzut unele dintre principalele lor produse, mi-am dat seama că uzinelor „23 August” li se poate spune pe drept cuvînt „mecanic șef al țării”.

Pentru a înțelege acest lucru e suficient să treci prin halele de montare și prin secții și să ascuți vorbele oamenilor de aici care îți pot povesti, în linii mari, cu fraze lapidare, cîrmepe din cronică nescrisă a uzinei lor. M-au interesat mai cu seamă acele cîrmepe ale cronicii din anii de după naționalizare și am aflat lucruri care, adăugîndu-se la cele văzute, mi-au creat o imagine de ansamblu asupra acestei puternice forțe industriale a țării și a dezvoltării ei din ultimii opt ani.

Fostele uzine „Malaxa” sînt cu mult depășite de actualele „23 August”, din toate punctele de vedere: al volumului producției, al produselor, al tehnicii folosite, al numărului de muncitori, al productivității muncii acestora, fără a mai vorbi și de grija față de cel ce

muncesc aici, întrucît comparație în această privință nici nu se poate face. Malaxa, fostul patron, nu-și complica existența, și așa destul de complicată prin călătoriile la Nissa și prin loviturile de la cazinoul din Monte Carlo, cu un principiu ca acesta al grijii pentru muncitori. În concepția sa, muncitorul trebuia să muncească. Că mai trebuia să și trăiască, să și mănince, să se și îmbrace, să se și cultive sau să se și recreeze, astea nu-l mai interesau. Comparația din acest punct de vedere nu se poate face deci, pentru că, în general, nu se poate compara un lucru care nu a existat, cu unul care există. Că azi grija de om — acest minunat principiu al vremii noastre — se manifestă din plin și la „23 August”, e evident, încă înainte de a intra pe poartă. Într-adevăr, chiar lîngă intrarea principală se află un bufet central care, cum te poți convinge după ce ai intrat, are numeroase „filiale” în interiorul uzinei. Ca mărturie ale grijii față de muncitori și de familiile lor, se înșiră felurite pavilioane, cum sînt acelea ale creșei și căminului de zi cu zi cu 150 de „pensionari”, ale unei școli medii, a treia pe țară înființată pe lîngă o uzină, ale unei școli de ucenici, ale bibliotecii

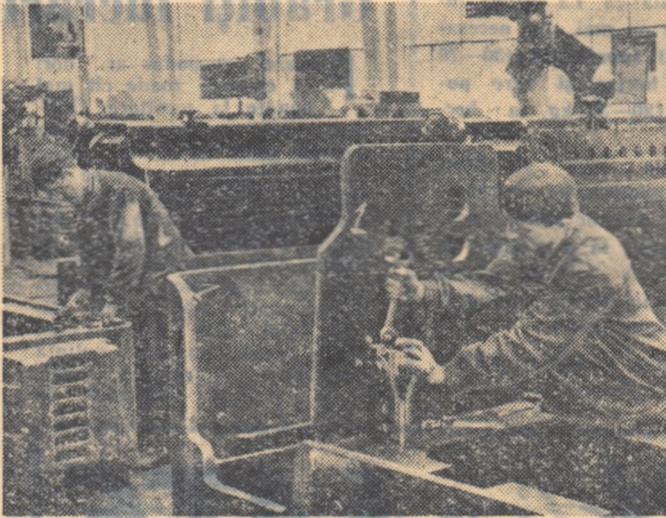
„Mecanic Șef al țării”

Jeremia Ion și Marin Stere. Gheorghe de la uzinele „23 August”, de tone pentru Hunedoara.

și redacției ziarului uzinei, ale dispensarului, magazinelor de tot felul, ale cantinei unde mănîncă mai bine de 4.000 de oameni, ale blocurilor muncitor-rești. Din aceeași grijă s-au creat aici o seră de flori, un parc, terenuri de sport, echipe sportive, se creează acum un spital și este în perspectivă să se înalțe un palat al culturii. N-am enumerat aici decît o mică parte din dovezile ce arată grija partidului pentru muncitorii de la „23 August”. Dar și dacă numai acestea ar fi toate, și tot ar fi convingătoare pentru orice om și zdrobitoare pentru orice zdrețos.

La fel de zdrobitoare de altminteri pentru patroni, pentru sistemul capitalist, sînt și alte mărturii cu care „23 August” adevărate superioritatea socialismului. Volumul global al producției uzinelor a crescut cu mult de la naționalizare încoace. Numai între 1950 și 1955 creșterea aceasta se ridică la peste 50 la sută, deși numărul muncitorilor de aici nu s-a mărit în această perioadă în aceeași proporție. Din aceste

La secția de automotoare din uzinele „23 August”, Grigore Mădescu, Virgil Toma, Ion Probață și Marin Vasile lucrează la asamblarea locomotivelor de mină.

N. CULCEA

Ostrovul

Sîmbătă spre amiază, Simion întoarse plugul la capătul brazdei și rămase așa, nemîșcat. Caii se opriră și ei, sfîrșind și lăsîndu-și greutatea corpului cînd pe un picior, cînd pe celălalt. Chișițele li se afluiau în miriște, clefînd ușor.

— Plouă! rosti Simion, jumătate mirat, jumătate necăjit, și i se păru că cineva din apropiere repetă același cuvînt. Pe cîmp, nu mai era însă nimeni afară de nevastă-sa, Simina, care trăsese o cergă sub coșul căruții și se ghemuise acolo.

Ploua mărunț. Tîrzia primăvară stăruia cu zilele ei adeseori mchorîte.

— Ce facem, Simioane? întrebă femeia.

— Ce să facem? zise el, neștiind ce să spună. Privi împrejur, căutînd parcă pe cîmpiile singuratic răspunsul și, deodată, îl năpădi un simțămînt ciudat, ca un fel de sîrșeală lăuntrică. Liniștea și pustietatea cîmpului de pe întinderea căruia nu mai răzbată nici zvonul tractoarelor, nici strigătele oamenilor de pe semănători, îl făcură să-și simtă parcă și mai amarnic însingurarea. Ră-

2 OSTROVUL

măseseră numai ei doi. Numai ei doi și ogorul lor, alături de marile tarlale ale colectivei.

De fapt, întotdeauna lucraseră singuri. Puțin le păsa dacă pe ogoarele alăturate se află cineva sau nu. Își vedeau de rostul lor și nu căutau la ceea ce se întimplă între haturile altora. Odiñoară, pămîntul moștenit din tată în fiu le dădea un simțămînt de mulțumire și de plîntate, lucru care nu se mai întimpla însă de la o vreme încoace.

— Ce facem, Simioane? întrebă iarăși nevasta. — Nu vezi că plouă? Hai acasă.

Urcară plugul în căruță, înhămară caii și plecară iute.

— Văzuși? — zise femeia, cu glasul tremurat de hurducăturile căruței. — Noi abia arăm și aștia din colectivă isprăviră însămiînțatul.

Simion tăcu. Își înfășurase hamurile în jurul pumnilor, ca și cum ar fi ținut pe mîini un scul de lînă și apoi le lăsa dintr-o dată să se desfășoare ca șerpii.

— Am văzut! zise el tîrziu, tocmai cînd femeia nu se mai aștepta la nici un răspuns. La ei vin tractoarele și ară. După ară, se cocoată pe o semănătoare și îi dau drumu’...

— Să-nchiriezi și tu una — îi sfătui femeia. — Prea ne spetim cu munca.

— Păi dar! Tu atîta știi: cumpără, repară și închiriează.

Și nu-și mai spuseră nimic. Ajunși acasă, Simion deshămă caii și-i duse în grajd, iar Simina se apucă să pregătească de mîncare. Fila, fata lor, care rămăsese acasă, așternu pe prispă un xiar și începu să bată ciurul cu mălai.

— Da’ ce-o fi la aștia? — întrebă la o vreme Simina, arătînd cu capul spre ograda vecină, unde ședeau alde Vasile și Maria Vizireanu. Parcă s-ar găti de nuntă...

Alături, cînta un aparat de radio, iar Maria, îmbrăcată ca de sărbătoare, perla în tîndă un costum de haine bărbătești, vorbind cu Vasile și rîzînd.

— Mai plouă? — îi auziră pe Vasile întrebînd.

— Vrea să stea! — îi răspunse femeia.

„Uite — gîndi Simion — aștia parcă nici n-ar fi

OSTROVUL

muncit. Nici n-ai zice că-s veniți de la însămi. Înainte vreme, îi lăsam mereu în urmă. Acum...

Așezară masa pe prispă. Simina răsturnă mîliga și aduse cîteva ouă cu ceapă prăjită.

— Da’ lapte nu ne dai? — întrebă Fila.

— Mai încet cu laptele! — răspunse Simion. Nu știi că vaca e plîntă? Ia și tu de-aici, avem și prune afumate.

— Dă-ne de la oi — stăruia fata.

— Ia tac! se oțărî Simion. — Laptele de la prins.

Fila se bosumflă și începu să plîngă. Dar mama, nici tatăl n-o luară în seamă, lucru pe ea o întărită și mai rău.

Simion ridică deodată capul și privi încrunt spre poartă. Maria Vizireanu intrase în ograda și se apropia, zîmbind îmblîtoz. Ținea în mîni strachină.

— Ia, puică — spuse dinna, împingînd strachină pe masă, dinaintea fetei. — Ia, de, că-l lă proaspăt, de la vaca noastră.

Simina și bărbatu-său se priviră stînjîți, știind ce să spună. Ar fi vrut s-o refuze, să împotrivescă într-un fel, să-l arate ostros-

„Al țării”

În producție față de numărul total al muncitorilor de la „23 August” este grăitor și poate servi drept mărturie convingătoare pentru orice om și zdrobitoare pentru orice patron.

— Ei, dar calitatea, calitatea produselor? — îl aud eu parcă pe un asemenea patron întrebându-mă. — Despre calitate de ce nu vorbești? Nu-ți convine! Știm noi că voi produceți mai mult, dar știm și că produceți mai prost!

Ba nu, stimate domn! Noi nu numai că producem mai mult, ci și mai bine decât se producea pe timpul dvs. Dacă nu vreți să mă credeți, ascultați glasul faptelor și al cifrelor care vorbesc despre calitatea produselor noastre.

La „23 August”, după naționalizare, s-au fabricat pentru prima oară utilaje pentru industria petroliferă, utilaje pentru drumuri de fier, vagoane de tramvai, importate din străinătate pe timpurile dvs. Aici s-au turnat pentru prima oară în țară cadrele de boghii necesare vagoanelor de marfă. Aici s-a început, în cincinal, fabricarea motoarelor Diesel. Aici, și în vremea noastră s-au proiectat și s-au executat tot pentru întâia oară în țară, cupole rotative de 550 tone, care lucrează acum în fabricile de ciment de la Turda și Medgidia. Aici, și tot după naționalizare, s-au fabricat în serie — notați expresia! — prese hidraulice de 400 tone, și s-au produs prototipuri — notați și această expresie care lipsea din vocabularul dvs! — ale unor mașini ca tractorul de 120 cai putere, automacaraua de 10 tone, locomotiva Diesel de mină de 35 cai putere, locomotiva forestieră de 35 cai putere, motorul Diesel de 1000 cai putere, motorul Diesel de 450 cai putere ce se fabrică acum în serie și altele. Tot aici, stimate domn, se produc macarale cu catarg, turn și tip Deryk, cu o putere de ridicare între 800 kg și 35 tone. Cam multe, nu?

— Bine, bine vino la subiect! — parcă-i aud din nou glasul acru — Calitatea!

Da, și ceea ce v-am spus pînă acum, domnule, în tot de

calitate, într-un fel, mai larg, dacă judecăm. Dacă nu vreți însă să judecați așa, atunci, despre calitatea produselor noastre vă poate vorbi foarte pe înțeles faptul că mașini și utilaje fabricate la „23 August” se exportă — notați și asta vă rog! — în India, în China, în Coreea de Nord și în alte țări. Despre buna calitate a produselor noastre dintre care unele au fost expuse la tirguri internaționale ca acelea de la Leipzig și New Delhi, vorbește și presa străină ce nu ne este în întregime prietene. Vedeți așadar, stimabile, că „23 August” nu numai că și-a mărit producția, nu numai că și-a sporit productivitatea, nu numai că folosește o mult mai înaintată tehnică decât acum 10 ani, nu numai că oferă muncitorilor condiții socialiste de viață și de muncă și că produce niște lucruri la care dvs, nici nu vă gândeați, dar, mai mult, dă și fabricate de bună calitate, de mai bună calitate ca Malaxa.

Și nu numai la „23 August” se împlinse asemenea lucruri. Dacă citiți ziarul o să vedeți că în vremea de după naționalizare, mai precis în 1955, întreaga noastră industrie — acest „prim mecanic șef al țării” — a produs de 3,5 ori mai mult decât în 1948, și de 2,9 ori mai mult decât în 1938. Iar acum, când am început cel de al doilea cincinal, există toate motivele să credem într-o nouă și mai mare sporire a diferenței care ne separă de nivelul atins în anii când industria românească era condusă de patroni și de trusturi străine.

La mormintul lui Cuza-Vodă

de IOACHIM BOTEZ

În palatul de la Ruginoasa, acum trei săptămâni de veac și mai bine, a fost adus din țară străină să-și ale odihna de vecl în pământul strămoșesc domnitorul Cuza. Pe lespedea mormintului său scrie leatul moșii: 5 Iunie 1873. Cel care, înfringând împotriva boierilor de neam și a ciocollor înavuțiți, a împărțit pământ celor care-l muceau, a părăsit acea lume plină de nedreptăți, c. n. l. avea numai 51 de ani. Foști șerbi și clăcași din toate unghiurile țării au călătorit zile și nopți cu miile, pentru ca în acea zodie de vară, când cireșele se pluguiau pe dealurile din preajmă, să-și ia rămas bun de la cel care dăduse piept cu lăcomia și lățărnicia boierimii, spre uzurarea vieții celor trudii. Nu fusese oare Cuza cel care purtase luptă crâcnă cu acei boier din stîrpa Catargilor care striga în obșteasca adunare „Totul pentru țară, nimic pentru noi”, dar stăpînea trei moșii? Și nu fusese tot el cel care lovisese în negustorimea lăcomă de cîștig înfrînșind monopolul tuturului și ocuau cea mare cu care circumiarii și precupeții nu se împăcau nici în ruptul capului? N-a rămas de la Cuza pînă astăzi vorba: l-a prins cu ocuau mică?

Tocmai de la acești negustori hrăpărești care cu toții lăceau politica de procopseață a liberalilor, aveau să pornească necazurile domniei lui Cuza Vodă. În vreme ce domnitorul era plecat pentru îngrîșirea sărăcății la băile din Ems, s-a iscat la București o răsccoală pusă la cale de Brătleni. Era în ziua de 3 august 1845.

Bintuia în țară holera... Ca măsură de apărare împotriva molimei, municipalitatea bucureșteană, în frunte cu

medicii, a hotărît construirea unor anume barăci pentru deslăcarea mărilor; ba a dat pe gîrla Dimboviței și citeva căruțe cu prune și alte poame primejdioase. Precupeții, la rîndul lor, au năvălit în primărie; au bătut pe slujbași și-au dat și ei pe gîrlă arhivele municipale. A venit armata.

Precupeții și loptanagii au primit-o cu bulevani și focuri de pistoale. Răscoala era deci pregătită mai dinainte. A tras și armata. Au căzut morți deoparte și de alta. Carada, vestita cîrșă a băncilor liberale, sta fugită în Svițera unde tipărea pe romînește o gazetă plină de ocări împotriva domnitorului și o trimitea în țară în plicuri închise. S-au pornit apoi rîzavile diplomatice engleze și nemțești. Turcii au trimis lui Cuza firman de mustrare. Peste cinci luni, sub amenințarea cu moartea, domnitorul părăsea tronul și țara.

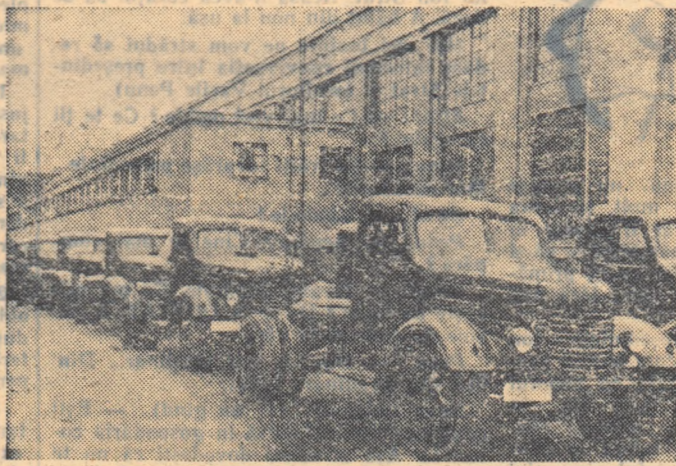
Azi ruinele palatului celui care aștă a înbit nerodul necăjit stau parcă mute de durere. Fără glas stă și ciopotal paraculisului doșit de tunurile nemțești care trăgeau în oștirile ce veneau să ne izbăvească de hitlerism. Din vremea domnitorului cel drept și îndurător cu plugarii și muncitorii, mai trăia la Ruginoasa, pînă acum vreo cincisprezece ani, moș Doacă, vizitiul lui Cuza. A murit la vîrsta de peste o sută de ani uncheșul. Cîi l-au mai slujit puterile, umbra cu o prăjină lungă și tot măsura pământul moșierului. Zicea că vrea să-l împartă celor care n-aveau altă brazdă decât cea din palmele lor cîrșate ca scoarța răchitelor de pe luncile Stretului.

ce-și drept, reci pro-

ese un fapt care despre dragostea fier-amenilor din aceste u-de munca lor. Într-a-ntre ca producția să scă a trebuit multă energie. După

Reportaj IRIN PETRESCU

statisticienilor, pasiuziazmul s-au concre-o creștere de peste 20 a productivității muncinal. Despre aceeași și energie vorbesc și Nicolae Iușeș, de ungarul care lucrează odelile sovietice Vorosin, produce de-acum în ului 1969. Mulți alți rabotori, mecanici, e îi zmîntesc pe Nico-escu, Ștefan Dumitru, lucrează cu șase, ce ani înainte. Chiar de 10-14 la sută a numărul frunțașilor

Autocamioane românești, fabricate în uzinele „Steagul Roșu” din Orașul Stalin.

Inspecție într-o cămară

de AL. ANDRITOIU

Viitorul, mai alaltă-seară
Mi-a făcut inspecție-n cămară.
Grîu și vin și nuci și trufandale,
Oare toate astea-s ale tale?
E al tău acest cîștit tezaur?
Și i-au ris coceni cu dinți de aur!
Toarnă-mi vin că nu sîntei săraci,
Ia din sac făină. Fă-mi colaci.
Dă-mi și niște miere de albine.
Ai și unt și caș? Cu-atît mai bine.
Eu i-am dat din toate cite am,
El mi-a zis, cu-ncredere, mulțam!
L-am poțtit să vie și-altădat.
El a zis că vine mai bogat.
Și de cite ori va fi să vie
Va găsi mai mare bogăție.
Că așa e bunul viitor.
Darnic cu acel ce-i muncitor.
Iar cu cel ce-n viață trîndăvește
Duce casă proastă. Se zgîrcește.

Visul agronomului

de I. PETRACHE

Bătrîne sut, pierdut în Bărăgan,
Sînt patru ani de cînd te-am părăsit
Și dorul tău cumplit m-a viscolit
Cu depărtarea liecării an.
Dar azi mă-ntorc ca agronom în sat
Purtat de visul tinerețu-n zbor,
Ca-n lupta mea, mînosului ogor
Să-i dau cu drag din tot ce-am adunat.
Mi-e inima un stup de bucurii
Cînd mă gîndesc că-n Bărăganul meu,
Va crește spicul mai înalt, mai greu
Cum n-au văzut străbunele cîmpii.
Iar cînd apoi combinele-or porni
Să-ncline-n vînt al cîmpului tezaur
Flăcăii noștri sus la cîrmă-or fi
Năierii dragi ai mărilor de aur.

Si-n prag de toamnă, -n ceas de asfințit,
Cînd rodul greu va spumega-n hambare,
Chiar soarele din drumul lui oprit
Îl vom zări privindu-ne-a mirare.

Căci nimeni, știm, bătrîn ca dînsul nu-i.
Și totuși n-a crezut că-n lungă-i viață
Va mîngîia pe-aici cu raza lui
Pământ atît de-ninerit la față.

4 OSTROVUL

cu lapte pus la prins. Dar în loc să facă toate astea, Simina îngăimă:
— Care vacă?
— Vaca noastră, de l' Am cumpărat-o azi dimineață. Ce, nu știți?
— Ai văzut? — gîndi Simina, căutînd cu înțeles către bărbatul ei. — Toată viața n-au avut decît o capră. Acum, și-au cumpărat și vacă! Bașca mobila și aparatul de radio...
— Filo, — zise a lui Vizireanu — să-mi aduci strachina miine, pulcușo, că acum plecăm la teatru.
— Vă duceți pe ploaie? — întrebă Simion.
— Da, avem prelate...
De îndată ce plecă vecina, Simion spuse posomorit:
— Ce s-o fi izmenind atîta? Bag de seamă că de cînd e în colectivă vorbește păsărească... Prelate... Miine — urmă el — cînd le-oți duce strachina, să le dați și un castron cu iaurt.
Ridicînd masa și rămăseră tăcuți pe prispă. Ploaia contenise. Abia de mai cădea cite-un strop părelnic.
— Voi ce faceți aici? — întrebă tatăl într-un tîrziu, intrînd în bucătărie.
— Spălăm vasele astea.
— Lăsați-le pentru diseară și hai și noi la teatru, să mai vedem oameni. Ziua la cîmp, seara la grajd ori în casă, și tot singuri peste tot. Barem dacă-am face vreo scofală.
La cămin nu găsira pe nimeni. Ușile erau încalate. Încăntu liniște și întuneric.
— Da' unde-o fi teatru ăla? — întrebă Simion rotîndu-și privirea nedumerit.
Peste drum, în poarta statului popular, îl zări pe moș Stamate, paznicul.
— Unde se ține piesa, moșule?
— Nu-i nici o plesă — răspunse moșul. — Azi e închis.
— Cum așa? — se miră Simion. — Vecinii noștri, alde Vizireanu, s-au dus la teatru. Poate au știt dumneata...
— Apoi s-au dus ei, dar nu aici — răspunse paznicul. — La teatrul din oraș, la o plesă mare. Au

5 OSTROVUL

plecat cu autocamioanele colectivei, ce crezi! Acoperiți cu prelate, să nu-l plouă...
Simion se răsuci încet pe călcie și porni înapoi cu capul în piept. Fila și Simina îl umară abătute, fără să scoată o vorbă. Priceuseră parcă și ele ceea ce nu izbutiseră ori se odiseră să priceapă în doi-trei ani de frămîntări și îndoieli: anume, că satul lor, colectivizat aproape cu totul, înflorise ca o familie puternică și voloasă, — și că ei rămăseseră singuri, stingheri, în afara acestei mari și luminate familii.
Acasă, după ce se învîrti o vreme, fără nici un rost, de colo pînă colo, Simion spuse fetii:
— Aveai tu un caiet curat. Și parcă și niște cerneală de-acia. Că ni s-o fi-implinit și nouă de cînd stăm de o parte, măi nevastă, — se întoarse el către Simina. — Dă și o peniță mai curată, Filo.
— Da' ce faci? întrebă Simina.
— Ia, fac o treabă pe care am tot amînat-o mereu. Nu mai merge. Stăm ca-ntr-un ostrov, în mijlocul șuvoiului. Și stăm pe loc. Ne chinuim degeaba.
Femeia îi luă tocul din mînă.
— Nu vrei? — o cercetă el îngrijorat.
— Ba da Simioane. Da' las-o pe Fila. Că scrie mai frumos.

Cînd se supără tovarășul președinte

Inceputurile

Cînd bătrînul Penu, tatăl lui Vasile Penu, și-a încheiat socotelile cu lumea aceasta, i-a lăsat moștenire lui fecioru-său un sac de sărăcie, un bordei afumat și priceperea în treburile grădinăriei. Iar cînd ai o asemenea moștenire, nu-i mare lucru să știi ce să faci cu dînsa. Vasile și-a lăsat bordeiul, și-a urcat sărăcia în spate, și s-a dat legat boierului din Nicorești, unul Cîncu să-i lucreze o bucată de pămînt pe malul Tecucelului, unde se putea înjgheba o grădină de legume.

Așa s-a făcut că din 1910, Vasile Penu a rămas aici pe malul Tecucelului, să-i potolească primăvara viiturile și să tragă din el atîta apă cît îi trebuia pentru grădină.

Cînd moșierul a fost alungat, bucată de grădină de pe malul Tecucelului a intrat în perimetrul gospodăriei de stat și Penu a muncit mai departe vreo doi ani la gospodărie ca salariat: tot grădinărie și tot pe pămîntul acela pe care și lăsase sudoarea 35 de ani. Mai tîrziu, cînd s-a făcut o comasare a suprafețelor din proprietatea statului, gospodăria și-a fixat perimetrul în altă parte, iar moș Vasile Penu, cu grădina lui, a rămas sub oblăduirea sfatului popular din comuna Nicorești. Și cum în scrierile acestei instituții pămîntul muncit de bătrînul grădinar n-avea cum să fie trecut, un oarecare funcționar a găsit de cuviință să-l socotească de-a valma cu izlazul comunal, deși izlazul e la mare distanță de grădina moșului. Moș Penu plătea deci sfatului chirie și fiscalul impozite, după dreptă răzbi și-și gospodărea pămîntul în liniște.

Cearța

Ca mai toți bătrînii fără copii, Vasile Penu și-a adunat lîngă el un nepot, Costică Penu, și cum el singur nu mai putea răzbi la grădină, a împărțit-o

în două cu nepotul, om în putere, harnic și priceput. Numai că nepotul acesta, avîndu-se un fel de neam după nevastă cu președintele sfatului popular raional Tecuci, s-a certat rău într-o zi cu președintele. Cearța asta l-a făcut pe președinte — Ion Strat — să strige: — Am să-ți iau pămîntul!

SĂ CUNOASTEM legile țării

Inceput cu numărul de față, la această rubrică îi vom informa, pe scurt, pe cititorii noștri asupra conținutului unor legi și hotărîri ale Consiliului de Miniștri, care se publică în Buletinul Oficial al Marii Adunări Naționale și în Colecția de hotărîri și dispoziții ale Consiliului de Miniștri.

● SE SCAD cu 20 la sută impozitele agricole pentru animalele care au fost aduse de sătenii în întovărășiri de creștere a animalelor și pentru animalele cumpărate în comun de întovărășii, dacă sînt îngrijite tot timpul anului la un loc. Această reducere se mărește la 30 la sută dacă pe lîngă animale, sătenii cu gospodării individuale aduc în întovărășire și terenuri. Sînt recunoscute de lege numai întovărășirile înregistrate și aprobate de sfatul popular comunal.

● PRODUCĂTORII AGRICOLI sînt liberi să transporte cu căruțele și să macine sau să vîndă în cuprinsul raionului unde locuiesc și în raioanele învecinate cantități de mălai și porumb din recolta lor, după ce și-au predat cotele respective. Cumpărătorii au voie să transporte cu căruțele și fiecare pentru el, (individual) pînă la 150 kg de porumb sau mălai.

In care se vede ce înseamnă abuzul de putere

Sîmțindu-se înfruntat, președintele sfatului raional a clocotit o vreme și-a clocit planuri. Ii era greu să-i ia pămîntul lui Penu, pentru că legea îl ocrotește pe omul muncitor. Totuși, se gîndi el ce se gîndi și în cele din urmă găsi ceva. Nici că se putea altfel.

Întîmplările acestea din urmă se petrec în luna aprilie 1956 — e bine că se ține minte această dată — lună în care bătrînul Penu își vedea liniștit de treabă, îngrijindu-și răsădurile. Între timp, așa după cum făcuse în toți anii, a îndreptat o hirtie la sfatul popular prin care cerea să i se reînnoiască contractul de închiriere a pămîntului.

Pe la începutul lunii mai, bătrînul Penu a început a se îngrijora. Sfatul popular comunal nu primise încă aprobarea sfatului popular raional (unde era Ion Strat) pentru reînnoirea contractului.

La 11 mai, însfîrșit, Vasile Penu a primit o înștiințare semnată de însuși președintele sfatului popular raional, Ion Strat, prin care i se aducea la cunoștință că în urma noilor instrucțiuni primite cererea sa a fost respinsă.

Ion Strat își arătase ambiția. Dar nimănu din cei care s-au interesat la sfatul popular raional asupra „noilor instrucțiuni primite” nu i s-a arătat că ele fuseseră „descoperite” de bravul președinte printre niște H.C.M.-uri din 1955 și mai precis Hotărîrea Consiliului de Miniștri Nr. 303 din luna iulie 1955.

Deși această Hotărîre intrase în vigoare în 1955, Vasile Penu nu primise nici o înștiințare, ba mai mult, în iarna anului 1956, sfatul popular îi pusese în vedere să-și pregătească pămîntul și să-și procure răsăduri în așa fel ca în primăvara lui 1956 să-și poată lucra fără nici o întîrziere grădina.

E limpede deci că președintele Ion Strat folosea H.C.M.-ul acum numai pentru că între timp se certase cu nepotul moșului. Și, de fapt, H.C.M.-ul 303, în „baza” căruia Ion Strat îi anulase contractul lui moș Penu, se referă la izlazurile comunale. Or, pămîntul moșului numai pe hirtie ținea de izlaz, în realitate neavînd nici o legătură cu izlazul.

Moș Penu are dreptate

Vasile Penu s-a hotărît să nu lase lucrurile baltă. Știa el că dreptatea e de partea lui. Auzise ceva despre cearța nepotului său cu Ion Strat, dar nu înțelegea pentru ce trebuie să fie el, bătrînul, nedreptățit.

Așa a purces cu jalba în buzunar către Ministerul Agriculturii.

Luni, 28 mai 1956, bătrînul acesta care nu fusese primit două săptămîni de președintele sfatului popular raional Tecuci, a ajuns ca la ora 9 să fie ascultat de ministrul Agriculturii. Iar la ora 10 pleca din ministere parcă alt om, cu ochii strălucind de mulțumire pentru că tovarășul ministru îi dăduse dreptate. Pe aceeași hirtie tovarășul ministru atrăgea atenția organelor regionale să vegheze ca să nu se facă nici un fel de abuz de putere din partea organelor raionale.

Omul cel mai „legal”

S-a-r părea că aici povestea lui Vasile Penu se sfîrșește.

Cum era și de așteptat, regiunea a avizat telefonic secția agricolă regională (respectiv tovarășul Tabacu pe tovarășul Mitrofan) să întocmească de urgență dezlegarea scrisă în așa fel ca Vasile Penu să-și poată pună în pămînt chiar a doua zi răsădurile.

Adresa sfatului popular comunal nu avea însă putere la comună fără înscălitura președintelui Ion Strat. Așa că hirtia a poposit pe masa lui. La cea-

sul acela din dimineața zilei de 29 mai 1956, Ion Strat a dat dovadă încă o dată de ceea ce înseamnă abuzul de putere. Anume, a luat hirtia venită de la minister și adresa direcției regionale, le-a citit și a scrișnit din dinți. După o clipă însă și-a ridicat semeț fruntea și a strigat:

— Nu aprob nimic! Eu apăr legea!

Bătrînul Penu a cutezat totuși cuvînt: — Atunci, tovarășe președinte, scrieți dumneavoastră pe hirtia care am adus-o că nu vreți să-mi înnoiți contractul...

La care președintele s-a repezit: — Nu! Hirtia e a mea și voi avea eu grijă să răspund ministerului!

Pe urmă, socotind că-și pierduse destulă vreme cu nemulțumitul, președintele Strat și-a adunat funcționarii și le-a poruncit: — Gata! La ședință! Nu ne ține din treabă moșule! Un raion întreg ne-așteaptă și dumneata ne încurci cu niște chestii personale!

O nouă metodă de convingere descoperită la Tecuci

Moș Vasile Penu nici n-a știut cînd s-a pomenit în stradă, mai năucit decît în ziua în care i-a căzut pe cap năpasta asta. Noroc că unul dintre funcționarii sfatului popular l-a îndemnat în șoaptă să meargă la raionul de partid. Tovarășul Hurju, care în comitetul raional de partid răspunde de problemele agricole, l-a ascultat cu răbdare pe bătrîn, și a arătat înțelegere. Dar n-a luat nici o măsură pentru a rezolva cererea omului.

Bătrînul a urcat din nou cele vreo 30 de trepte ale sfatului pînă la cabinetul lui Ion Strat. Acasă n-avea curajul să se ducă. A bătut din nou la ușă.

(De aici înainte ne vom strădui să redăm întocmai conversația între președintele Strat și locuitorul Vasile Penu).

Strat: — Ce mai vrei omule? Ce te ții ca scaiul?

Penu: — Să trăiți tovarășe președinte... Mor răsădurile...

Strat: — Vinde-le!

Penu: — Acuma? Cine le mai cumpără?

Strat: — Treaba dumitale. Ce mă privește pe mine? Du-te la GOSTAT. E nevoie de oameni la vie.

Penu: — Dar eu sînt grădinar... Din' 910 sînt grădinar. Tata...

Strat (luminat de un gînd): — Ești grădinar? Atunci intră în gospodăria colectivă. Așa ai să-mi dovedești că nu te numeri printre dușmanii transformării socialiste a agriculturii.

Asta-i moșule! Așa sîntem noi, largi la inimă! Uite, am să dau dispoziție să te primească și n-aj decît să muncești acolo, cît ai vrea. Gata! Să știi de la mine: gospodăria colectivă e mare lucru!

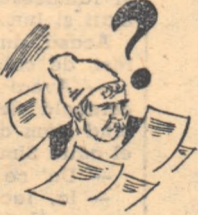
Cu vorba asta, președintele incheie, radios, discuția. L-am putut vedea bine, aflîndu-mă în biroul lui. Era mîndru că izbutsese să nu-l dea pămîntul îndărăt bătrînului Penu și în felul acesta îl „aranjase” și pe nepotul acestuia, Costică Penu, cu care se certase astă iarnă.

Izbutise în același timp să scape basma curată de o eventuală tragere la răspundere pentru abuz de putere.

Și apoi, singur, în numai zece minute, convinsese pe un țaran muncitor din comuna Nicorești să intre în gospodăria colectivă! Că moș Penu ar fi trebuit să renunțe la grădinarit intrînd în gospodăria colectivă, deoarece în sat nu se afla decît o gospodărie colectivă viticolă, asta nu-l mai interesa pe Ion Strat.

După cum nu-l interesa nici faptul că ceea ce făcuse el nu se chema de loc muncă de lămurire, ci ambiție personală, abuz de putere și demagogie.

Aici se termină povestea lui Vasile Penu, bătrînul grădinar din Nicorești. Dar cealaltă poveste arătată de noi și din care se vede cum a procedat președintele sfatului popular raional Tecuci în cazul de față, oare cînd se va termina? Este o întrebare căreia îi pot da răspuns cei în drept și în măsură să cerceteze și să judece.

Tovarășul Ion Bădilă din orașul Sibiu, strada 23 August Nr. 5, ne cere să-i răspundem la următoarele întrebări:

1) Dacă tatăl sau mama care divorțează sînt obligați să plătească pensie alimentară pe timpul cît copiii rezultați din căsătorie urmează o școală unde au întreprinere completă?

2) Dacă soția este obligată să dea socoteală de felul cum folosește pensia alimentară ce o primește?

3) Dacă soțul mai are obligația să plătească pensie alimentară pentru întreținerea copilului, în cazul cînd acesta devine salariat după terminarea studiilor?

4) Dacă soțul intenționează acțiune de divorț și cere să i se incredințeze toți copiii, iar soția îi cere și ea pe toți, poate instanța de judecată să dea copiii numai soției chiar dacă soțul nu este de acord?

5) Dacă soția poate pune poprire pe salariul soțului pentru pensie alimentară? La aceste întrebări, răspunsurile sînt următoarele:

1) Indiferent dacă soții divorțază sau nu, ei au obligația, în conformitate cu art. 86 din Codul familiei, să întrețină copiii pe tot timpul cît sînt minori, adică pînă la vîrsta de 18 ani.

Această obligație se menține chiar după majoratul copiilor, dacă ei n-au posibilitatea să-și câștige existența, fiind incapabili de muncă (bolnavi, studiază în continuare etc.) În caz de divorț, soțul în a cărui grijă au rămas copiii, poate cere instanței de judecată să oblige pe celălalt soț la plata unei pensii alimentare. A această pensie se fixează în raport cu ave-

Posta JURIDICĂ

rea și veniturile fiecărui soț, țîniindu-se seamă, de la caz la caz, de cheltuielile necesare pentru creșterea copiilor. În cazul dvs., deoarece copiii se află internați în școli unde primesc întreținerea completă, pensia ce li se va fixa va fi mai mică decît cea necesară pentru întreținerea unor copii care ar fi în totală grijă a mamei.

În general hotărîrea pronunțată de justiție, pentru fixarea pensiei alimentare, nu are un caracter definitiv ci poate fi modificată dacă, după judecare, intervine vreo schimbare în situația materială a soților. (De exemplu: mărirea sau scăderea veniturilor fiecărui din părinți, care atrage după sine, mărirea sau scăderea pensiei alimentare).

2) Legile în vigoare nu prevăd această obligație, pensia alimentară fiind stabilită după ce instanța examinează situația materială a soților și cheltuielile necesare pentru întreținerea copiilor.

3) În conformitate cu art. 86 din Codul familiei, copilul care-și câștigă singur existența, chiar dacă este minor, nu are dreptul la pensie alimentară.

4) Potrivit art. 42 din Codul familiei, instanța de judecată, înainte de a pronunța divorțul, dă cuvîntul fiecăruia din soți, autorității tutelare (sfatul popular) și copiilor care au vîrsta de 10 ani impliniți. După o examinare atentă a situației, instanța incredințează toți copiii, sau o parte din ei, aceluia dintre soți care este în stare să le dea o creștere și o îngrijire mai bună.

5) Soțul, în îngrijirea căruia au rămas copiii, are dreptul să ceară justiției, chiar înainte de pronunțarea divorțului, fixarea unei pensii alimentare. Hotărîrea judecătorească de fixare a pensiei este obligatorie pentru celălalt soț și ca urmare — în cazul dvs. — soția are dreptul să execute hotărîrea prin poprire asupra salariului sau urmărirea oricărei averi a dvs.

În cazul că instanța, la terminarea divorțului, vă va incredința copiii, soția dvs. va fi aceea care va fi obligată să plătească pensie alimentară și pe care o veți putea urmări prin poprire asupra salariului sau executarea oricărei alte averi ce posedă.

Bibliografie pentru cercurile de citit de la sate

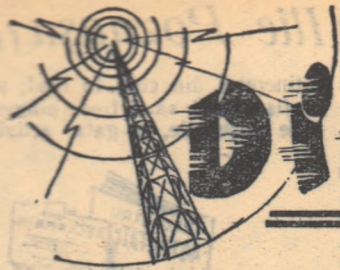
Vasile Căbulea: Poveste moștească. București, Editura Tineretului, 1954. 67 pag. (Ogoare noi).

☆☆☆ Doine, cîntece, strigături. București, E.S.P.L.A. (1955). (Biblioteca pentru toți) — 415 pag.

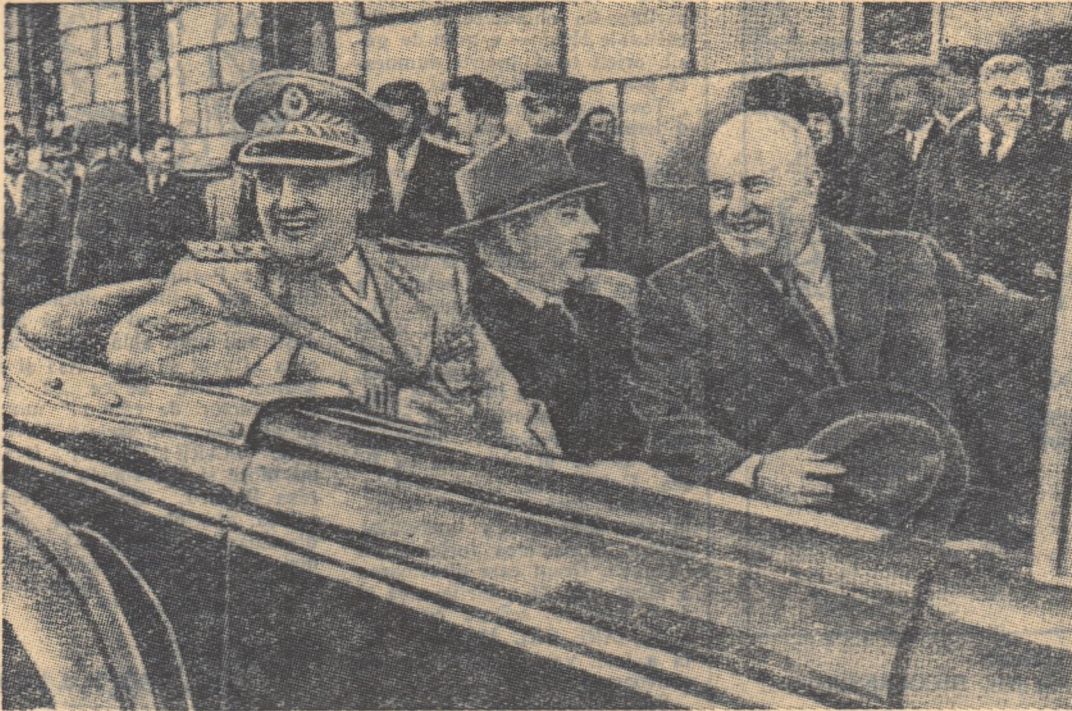
I. Slavici: Povesti. București, Editura Tineretului, 1953. (Biblioteca școlară) — 169 pag.

M. Ilin: Soarele de pe masă. Povestiri despre lumină. Ediția a II-a, revăzută. București, Cartea Rusă (1954) — (Știința pentru toți) 79 pag.

I. Barac: Metode pentru sporirea producției de miere și ceară. București, Editura Agro-Silvică de Stat, 1954, 63 pag.

DIN TOATĂ LUMEA

Sosirea la Moscova a mareșalului Iosip Broz-Tito, președintele Republicii Populare Federative Iugoslavia. În clișeu: tovarășul I. B.Tito, însoțit de tovarășii K. E. Vorosilov și N. S. Hrușciov, plecând din gara Kiev.

PRIETENI DRAGI LA MOSCOVA

Pășind pe pământul sovietic conducătorii iugoslavi au simțit din plin dragostea frățească pe care o nutrește poporul sovietic poporului iugoslav. În gara Kiev din Moscova multimea de oameni a ovaționat îndelung sosirea președintelui Iosip Broz-Tito și a persoanelor care-l însoțesc. „Salut frățesc popoarelor Republicii Populare Federative Iugoslavia, care construiesc socialismul!”, „Trăiască lupta popoarelor sovietic și iugoslav pentru pace, democrație și socialism!”, „Prietenie frățească!” aceste cuvinte îi întâmpină pe oaspeții pretutindeni. Peste tot, pe străzi, în expoziții, la teatru, conducătorii iugoslavi se bucură de aceeași caldă și prietenească primire din partea cetățenilor glorioasei capitale sovietice.

Poporul sovietic dorește din toată inima ca prietenia sa cu poporul frate iugoslav să înflorească continuu spre binele păcii și socialismului. Vizita conducătorilor iugoslavi în Uniunea Sovietică prezintă o deosebită însemnătate internațională. Tratatul sovieto-iugoslav ce se vor purta la Moscova vor întări baza politică stabilită anul trecut în timpul vizitei conducătorilor sovietici în Iugoslavia. Declarația comună sovieto-iugoslavă semnată la Belgrad a pus bazele dezvoltării relațiilor de prietenie și colaborare multilaterală între Uniunea Sovietică și Iugoslavia. O serie de acorduri încheiate în acest răstimp, în domeniul economic, tehnic, științific și cultural între cele două state, dovedesc că decla-

rația de la Belgrad se aplică în viață cu succes. „Viața face să fie imperios necesar — cum a declarat K. E. Vorosilov — ca relațiile de prietenie dintre Uniunea Sovietică și Iugoslavia să se dezvolte și să se întărească continuu în interesul țărilor noastre socialiste”. Schimbul deschis de păreri în diferite probleme care privesc direct relațiile dintre cele două țări socialiste ca și asupra multor probleme internaționale va aduce o nouă și însemnată contribuție la întărirea păcii în lume. Dezvoltarea continuă a relațiilor de prietenie sovieto-iugoslavă, dezvoltarea colaborării internaționale multilaterale și întărirea păcii în lume, acesta este scopul vizitei conducătorilor iugoslavi în Uniunea Sovietică.

NOTE POLITICE

In S. U. A. misticismul este o afacere bănoasă...

Un tânăr din America s-a împușcat. Până aici nimic extraordinar. Doar sînt alți oameni în lumea capitalistă care-și curmă zilele din cauza mizeriei care le transformă viața într-un calvar. Numai că tânărul nostru, de fel din Oklahoma, s-a împușcat din curiozitate. Vroia să afle anume, cum e pe lumea cealaltă. El este prima victimă de acest fel al unui nou soi de șarlatani iviți în Statele Unite ale Americii. Au apărut întii în Colorado. (Se pare că-s mai primejdioși decît gîndacii cartofului). Unul dintre ei, Mory Bernștein, de meserie hipnotizator, și-a convins clientela, pe Virginia Tye, că înainte de a se naște ea ar fi avut o altă viață. Că ar fi hălăduiț pe atunci prin Europa și nu prin America.

buibații capitaliști, exploata-torii sîngeroși ai muncitorilor americani, n-ar afla decît că în prima lor viață au fost șacali sau hiene. Dacă, firește, această alăturare nu ar jigni biețele animale. Credința în reîncarnare a fost de mult spulberată de știință. Numai că, după cum se vede, se găsesc în America destui naivi care se lasă înșelați și destui înșelători care speculează naivitatea.

In cîteva rînduri

In S.U.A. cățelul Pokey cîștigă în fiecare seară 250 de dolari la radio, pentru că latră la microfon. In același timp, în această țară, milioane de șomeri nu găsesc de lucru

(Ziarele)

Știut e, pe șomer l-apasă foarte Cumplita grije-a zilelor de mîine. Dar nu mai poți să spui că are parte De-o viață (ați văzut mai sus?)...de ciine!

R.P.F. Iugoslavia este vecina noastră din-spre sud-vest. Harnicul ei popor construiește, potrivit propriilor sale condiții, socialismul.

Adeseori, în trecut, poporul român și popoarele iugoslave au luptat împreună pentru scuturarea jugului străin.

Republica Populară Federativă Iugoslavia este un stat multinațional. În articolul 1 al Constituției sale se spune că R.P.F. Iugoslavia „este un stat socialist, democratic și federativ al popoarelor sale suverane și egale în drepturi”. Aci trăiesc la un loc și în bună înțelegere sîrbi, croați, muntenegreni, macedoneni, albanezi, unguri, romîni. Federația iugoslavă este alcătuită din 6 republici unionale: Republica Populară Serbia, Republica Populară Croația, Republica Populară Macedonia, Republica Populară Bosnia și Herțegovina, Republica Populară Slovenia și Republica Populară Muntenegru.

Străbătînd teritoriul iugoslav de la răsărit spre apus, călătorul străin rămîne mirat de varietatea și bogăția naturii. Dealtfel, deseori în studiile geografice, Iugoslavia este numită „Muzeul climei, solului și vegetației Euro-

Republica Populară Federativă JUGOSLAVIA

pei”. În partea răsăriteană (în imediata vecinătate a țărilor noastre), pe văile Savei și Dunării, se întind ogoare cu pămînt roditor unde se cultivă grîu, porumb și alte culturi cerealiere și plante tehnice. La poalele munților se întind bogate livezi. Înaintînd, călătorului îi apar în fața lanțuri de munți cu pășuni și păduri seculare de stejar. Către apus, vegetația se împușinează, iar pe costișele golașe adesea se cațără numai vița de vie. Trecînd munții, deodată în fața ochilor îți apare azurul Mării Adriatice. Aici este soare mult, căldură și vegetație felurită. Briza caldă a mării face să crească aici palmieri tropicali, chiparoși, smochini și oleandri. Alături de bogățiile solului, avuții însemnate se ascund și în adîncurile sub-solului.

Stăpîn peste avuțiile și

destinele țării se află acum, pentru prima dată în istoria Iugoslaviei, poporul muncitor. Puterea de stat se exercită prin reprezentanții aleși în comitetele populare și scupșcine. Incă în primii ani ai puterii muncitorești-țărănești, în Iugoslavia au fost trecute în proprietatea poporului întreprinderile industriale, băncile, societățile de asi-

gurare, mijloacele de transport și telecomunicații, comerțul cu ridicata, care au aparținut în trecut capitaliștilor iugoslavi și străini. În urma național-

zării, sectorul socialist a ocupat o poziție conducătoare în economia țării.

Organul suprem al puterii în R.P.F. Iugoslavia este parlamentul — Scupșcina Populară Federativă. Fiecare republică are parlamentul ei propriu. Scupșcina Populară Federativă este aleasă pe termen de patru ani și are două camere: Vecea federativă și Vecea producătorilor. Puterea executivă este exercitată de președintele Republicii și de Vecea federativă executivă (guvernul) care este un organ executiv, de lucru. Ea numește administrația federativă.

În anii puterii populare oamenii muncii din Iugoslavia au obținut succese însemnate în construirea socialismului. Față de nivelurile atinse înainte de război, în 1955, volumul producției industriale a crescut de aproape 2,5 ori, iar acela al energiei electrice de aproape 4 ori. Astăzi industria Iugoslavă fabrică autocamioane, tractoare, turbine, mașini-

unelte agricole care înainte de război se importau. S-au luat de asemenea măsuri importante și în vederea dezvoltării agriculturii, a transformării socialiste a satului.

Între Uniunea Sovietică și Iugoslavia, ca și între țările de democrație populară și Iugoslavia au fost restabilite prietenia, încrederea și colaborarea frățească. Popoarele Uniunii Sovietice și R.P.F. Iugoslavia, oamenii muncii din țările de democrație populară, toți oamenii progresiști și partizanii păcii au primit cu sinceră mulțumire rezultatele tratatelor sovieto-iugoslave și declarația semnată în urma acestor tratative la Belgrad, în anul trecut.

Deși nu s-a scurs decît un an de la semnarea declarației sovieto-iugoslave, totuși rezultatele aplicării ei sînt deosebite atît pe tărîm politic cît și economic. Mersul evenimentelor a arătat că de pe urma întăririi continue a prieteniei frățești și a colaborării în toate domeniile vieții politice, economice și culturale a popoarelor sovietic și iugoslav, ca și a popoarelor țărilor de democrație populară și iugoslav, cauza păcii, democrației și socialismului are de cîștigat.

A. VASILESCU

Din discursul unui vorbă lungă

Cum? De-un ceas vorbesc?
Să-nchei?
Just! De-acord! Deci, dragii mei,
Scumpul tovarăși, oameni buni,
Eu pe scurt aș vrea să spun,
Și-ncă-o dată să repet
Mai precis și la concret,
Că e vorba, va-să-zică,
Prin urmare, la adică,
Cum de altfel v-am mai spus
De o sarcină de sus,
Dar să nu stăm la tai-fas,
Să nu pierdem nici un ceas!
Cum? Vorbesc de-un ceas?
Prea-nceț?

Sint de-acord, și va repet,
Vă repet și vreau să-nchei.
Vreau să-nchei, precum zisei,
Cum zisei de la-nceput
Că nu-mi place să discut:
Scurt!
Deci, porniți acum la treabă
Să sfinșiți cit mai degrabă,
Că-ncepind de azi, măi frate,
Treaba merge ca pe roate!
Înainte deci! Mai sus!
Ce mi-a mai rămas de spus
O s-arăt, neapărat
Mai pe larg, mai detaliat,
Intr-o nouă adunare
Săptămîna viitoare!

PETRE POPA

SĂPTĂMINA UMOR

În comuna Opațița, raionul Clacova, adăpatul vitelor se face anevoie, din cauză că cele 12 fîn-tîni de pe hotar n-au nici ghizduri, și nici găleți.

— Vedeți, la noi totul merge în ordine!!
(Desen de NIC NICOLAESCU)

La început, a fost Obadă fără Cristache. Dar, într-o zi, s-a măritat Măriuca și, de atunci, Obadă s-a învățat de un vecin nou: Cristache. La început se înțelegeau, dar cînd prinse a miji primăvara, porcul lui Cristache scăpă într-o noapte în livada lui Obadă și, pînă dimineața, toți puișii erau harcea-parcea. A fost de-ajuns ca să înceapă scandalul.

Obadă clocotea ca un cazan:
— Las' pe mine, că te învăț eu minte!

Și, cum prinse de veste că vecinul a pus arpagic timpuriu în grădină, se sculă frumușel în zori de zi și, fără multă gălăgie, făcu vînt găinilor peste gard, în răzoarele proaspete. Apoi, se culcă la loc, ca omul care, vorba ceea, nici usturoi n-a mîncat, nici gura nu-i miroase. Cînd se trezi Cristache și găsi pămîntul scormonit, arpagicul ciugulit, toată munca lui prăpădită, să-i vină amețea și mai multe nu! A-bia se stăpînea, rumegîndu-și veninul:

La cooperativa din comuna Crevedia, satul Crețulești, regiunea București, de două luni nu se găsește decât sare bolovani. (Coresp. GHEORGHE DRĂGHICI)

— Luași sare pentru vite, Ioane?
— Nu, mă trimise muierea la cooperativa să-i iau sare pentru mămăligă!

Obadă și Cristache

— Găini, ai? Las-că-ți arăt eu!

Așteptă răbdător pînă se făcu de-o palmă mărarul în grădina lui Obadă. Pe urmă, făcu ce făcu și-i lăsă „ca din întâmplare” capra în grădină. N-a trebuit mult: în cîteva ceasuri, grădina rămase spină.

— Capră? — mormăi Obadă cînd văzu isprava. — Las-că-ți dau eu capră!

Iar a doua zi dimineața, cînd Cristache ieși, ca de obicei, în curte, toate orătăniile vecinului își făceau mendrele care mai de care în grădina lui. Cum tocmai îi picară niște musafiri, Cristache îi făcu pe loc nișori și dădu fuga la tribunal, ca să-i aranjeze lui Obadă proces pentru pagubele pricinuite.

Obadă n-a așteptat să-i vină citație. A găsit și el martori, s-a dus și el la tribunal, i-a făcut și el proces lui Cristache, de la al cărui porc a început tot scandalul.

Acum, dimineața, cînd oamenii ies la prașit, Obadă și Cristache se duc la avocat. De la avocat se duc la tribunal, iar spre chindie, ajung frînți acasă. Mai au vreme să mai pră-

șească? Ori mai au timp să se ocupe de grădină? De grădina lui Obadă, se ocupă porcul lui Cristache, iar de cea a lui Cristache, capra lui Obadă.

— Las-că vine judecata și mă despăgubește el! — gîndește fiecare despre celălalt.

Veni și judecata. Se nimeriră amîndouă procesele în aceeași zi. La primul, cîștigă Cristache, iar Obadă fu pus să-i plătească 1000 lei despăgubiri; la al doilea cîștigă Obadă, iar Cristache îl despăgubi tot cu 1000 lei.

Cu grădinile au ieșit amîndoi păgubiți, că n-au ce culege, dar fiecare e mulțumit că a cîștigat la proces. Dealtfel, s-au împrietenit din nou și, în fiecare dimineață, pot fi văzuți împreună, cu coșnițele, mergînd să-și cumpere zarzavat din vecini.

VICTOR PIȚIGOI

Scrisorile lui Ilie Poznașu (1)

Pentru cine nu știe, o spun aici, negru pe alb, că tovarășa Ioana Picincu este directoarea cîminului cultural din satul Grozești, de prin părțile Hușilor. Și mai spun, din capul locului, că activitate cum se află la cîminul din Grozești — cîmin încăput pe mîna tovarășei Picincu prin părinteasca oblaudire a secției culturale Huși — e greu de găsit, oricît te-ai învîrti dumnea-ta prin aceste meleaguri.

Tovarășa Ioana Picincu este o femeie tare isteată, istețime ce i se trage din aceea că, bașca direcția cîminului, are și post de învățătoare în Grozești.

Punîndu-și dară mîntea la contribuție, cum se spune atunci cînd o treabă cată a se face cu capul, tovarășa directoare a descoperit un mare secret. Vi-l spun și dumneavoastră, iubiiți cititori, deși știu bine că mă pot încărca de doamne-ajută. Auziți: tovarășa Picincu a reușit să aibă activitate la cîminul ce cu istețime-l conduce, fără să se prăpădească cu firea. Cum? Iacă, foarte simplu.

Prima dată a plămuit o mobilizare generală a tineretului pentru cunoașterea forțelor din Grozești. Drept care directoarea a făcut rost de o hîrtie albă și de o pensulă, scriînd cu mîna ei: „MARE BAL MARE!” Asta a fost, va-să-zică în loc de convocare.

Spre adîncă mulțumire a tovarășei Picincu, a răspuns la această convocare puzderie de

tineretul din cînd în cînd, prin afiș, ti pui să-și frece pînzele de dușumele, și gata activita-

tea culturală! Păi, dacă e vorba pe-așa, să tot fii director de cîmin! Poftim? Nu, iubiiți cititori, așa e limba romînească: spui una și, cînd stai să gîndești mai bine, abia vezi că altceva ai vrut să spui. Așa și eu acum. Adică de ce „să tot fii director de cîmin!” numai ca să aibă cine sorie „MARE BAL MARE!”? Nu! D-ai mă-nțorc și zic, s-audă și tovarășa Picincu: Dacă e vorba pe-așa, mai bine să nu fii... directoare de cîmin. Că nu e nici o pagubă, și nici gaură-n cer nu se face. Ba dimpotrivă. S-auzim de bine!

Ilie Poznașu

Lupul bolnav

Hărțuit și încoțit
Cu sumanul găurit
Greu bolnav de-un timp
Incoace,

Lupul e doglit și zace,
Iar în căpăți nu vine
Nimeni chinul să-i alime.

Și așa, trăgînd să moară,
Lupul vede o mioară,
„Stai iubită mioriță!
Vreau să-ți spun o
vorbuliță...”

Sînt aproape de sfîrșit,
Știu că multe și-am greșit...
Ce să fac? Vezi, firea mea
Din născare este rea...
Fii tu bună și mă iartă!
Să uităm de vechea ceartă
Și, te rog, ai îndurare
De nemernicul ce moare
Că-s cu trei picioare-n

groapă
Și, vai, nimeni nu
m-adapă...
Setea mi-e o grea osîndă,
Hai, ajută-mi, fată blindă,
Să mă țîri la izvor,
Doar să beau și-apoi să
mor!...”

„Mi se rupe inimioara,
Dar nu pot, grăi mioara,
De-o să prinzi putere bind,
Cum te știu mereu flămînd,
Vezi pofti, uitînd de groapă,
Să ai după ce bea apă...”

DAN SOLOMON

(Adaptare după Demian Bednii)

Correspondenții de la sate ne servesc.

Felcera șefă Giobanu de la dispersarul din comuna Cotușca, regiunea Suceava, e foarte plicisită ori de cîte ori e chemată la bolnavi. (Coresp. V. TUREA).

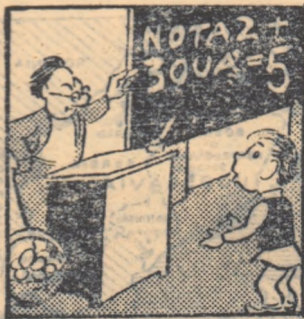
Nicolae Filip, directorul școlii din Crevedia, satul Crețulești, regiunea București, schimbă notele elevilor slabi la examen, dacă i se aduc plocon ouă. (Coresp. GH. DRĂGHICI).

Factorul poștal Gh. Begu, care deservește com. Văleni-Roman, nu-și face datoria cum trebuie. (Coresp. M. POSTELNICU).

Costache Nicolae, directorul cîminului cultural din comuna Siliștea, raionul Topoloveni, ține în păstrare acasă aparatul de radio al bibliotecii sătești. (Coresp. STRATIN DELEANU)

FELCERA: — Ce să mai tmî pierd timpul să-l consult! Pune-i și tu acolo niște plămădeală de hrean pe piept că s-o face bine el cu ajutorul lui dumnezeu!

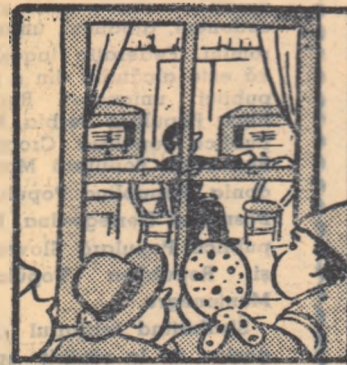

— Găinele noastre n-au ouat azi, tovarășe director. Eu ce fac, în cazul ăsta iau nota doi?

(Desene de N. RADULESCU)

SCRISOAREA: — Nu s-o găsi, tovarășe factor poștal, vreun factor ca să-ți schimbe obiceiurile?

— Surd trebuie să fie tovarășul director, dacă nu-i ajunge aparatul lui de radio, și a luat acum aparatul cîminului cultural...